

4/2019

Láska sveta

*Drobné svetielka
Roztápajú dušu
Dnes myslím na lásku
Na jej farby
Vône
Chute
Dnes myslím
Na lásku
A moje
Srdce ťa túži
Objať
Privinúť
Počuť
Je Štedrý večer
Tak sa ma dotkni
Láska sveta!*

Vianoce

*Stretáme sa v čase
Naprieč kontinentmi
Sústredení na jeden –
svätý okamih
Boh sa skláňa k človeku
K jeho srdcu
K jeho mysli
K jeho telu
A v danej chvíli
Je pozemský svet –
úplne nepodstatný.
Sú Vianoce.*

Eva Bachletová

PRE SOBOTNÉ VEČERY

5.10.

Viera činná skrze lásku má moc

Galatským 5,6

Ako sme zachránení pre večnosť? Ako často sme si položili otázku, čo všetko ešte musíme urobiť, čo priniesť a obeť, aby sme sa Bohu zapáčili, aby nám naozaj odpustil, aby sme mali istotu, že nás nepošle do zatratenia, že sme hodní Jeho lásky? Priznajme sa, tieto a podobné otázky nás neraz zamestnávajú. A potom často v modlitbe sa Bohu snažíme vypočítať: „*Pane, vidíš, ako žijem, čo všetko som pre Teba urobil, ako dodržujem prikázania, snažím sa nehrešiť, nerobiť zle.*“ Ako keby sme Bohu predkladali účet, ktorý je ON povinný preplatiť. Takýmto premýšľaním Mu hovoríme, že vlastne by mal byť vďačný, že sa tak snažíme. Toto je ale strašné rúhanie!

Biblia jasne tvrdí, že človek je spasený skrze vieru, ako to píše apoštol Pavol: „*viete, že človek nie je ospravedlnený zo skutkov podľa Zákona, ale iba vierou v Krista Ježiša. Aj my sme uverili v Ježiša Krista, aby sme boli ospravedlnení z viery v Krista, a nie zo skutkov podľa Zákona, lebo zo skutkov podľa Zákona nebude nikto ospravedlnený*“ (Gal 2,16). Alebo v liste do Ríma Pavol píše: „*Teraz však je zjavená Božia spravodlivosť bez Zákona dosvedčená Zákonom a Prorokmi. Božia spravodlivosť skrze vieru Ježiša Krista pre všetkých, čo veria*“ (Rim 3,21-22).

Pavol vymedzuje presnú podstatu tejto viery. V prvom rade je zadarmo! Je to Boží dar, aby sa nikto nechválil a neprivlastňoval si ju pre vlastné zásluhy, pretože naša skazená prirodzenosť má k tomu obrovské sklony. Na druhej strane je spásna – zachraňujúca viera – živá viera v živého Spasiteľa, ktorá je taká aktívna, že sa nemôže vyhnúť vyjadreniu skrze skutky, ktoré sú motivované láskou. Musí sa prejavíť prakticky, skrze lásku.

„V Kristovi Ježišovi totiž ani obriezka ani neobriezka nemá moc, ale viera činná skrze lásku.“

Je živá – aktívna, rastúca, prehlbujúca sa, budujúca, pevnejšia, taká, ktorá dostáva spätnú väzbu.

Na rozdiel od viery naučenej, zdedenej, neživej – takej, v ktorej len robíme rituály, obrady a plníme si povinnosti – bez odozvy srdca, bez vnútorného dotyku, bez premeny, teda bez osobného vzťahu so živým Bohom.

Pretože viera sa prejavuje láskou, môžeš podľa svojej lásky zistiť, aké je tvoja viera.

Apoštol Jakub píše, že „*viera bez skutkov je mŕtva.*“ Radi prehlasujeme, že veríme v Boha, veď sme pokrstení a chodíme do kostola. Otázka je, čo o tom svedčí? Čo naozaj svedčí o tom, že veríš v Boha? Ukáž to! Prepáč, ale aj „*démoni veria, ale sa desia*“ (Jak 2,19). A tesne pred týmto výrokom Jakub píše: „*Ale povie niekto: Ty máš vieru a ja mám skutky! Ukáž mi svoju vieru bez skutkov! Ja ti zo svojich skutkov ukážem vieru*“ (Jak

2,18). Samozrejme jednoznačne platí, že sme „*milosťou spasení skrze vieru. A to nie sami zo seba; je to dar Boží; nie zo skutkov, aby sa nikto nechválil*“ (Ef 2,8-9).

Dôležitý je ten dodatok: „*aby sa nikto nechválil*.“ Pretože v našej ľudskej prirodzenosti je hlboko vrytý egoizmus: túžba vyniknúť a poukázať na vlastné zásluhy.

Jedna vec je porozumenie Písmu a správna teológia. Lenže ak sa pravdy Písma nestanú niečím osobným a blízkym, teda ak Boha skrze Pána Ježiša Krista nepoznáme osobne a nebudujeme s Ním vzťah, tak je to len mŕtva teológia a litera, ktorá zabíja. Potom sme len moralisti a Boh je „policajtom“ a „sudcom“. Pán Ježiš ale zdôraznil niečo úplne iné: „*Po ovocí ich poznáte. Vari oberajú z trnía hrozno alebo z bodľacia figy? Tak každý dobrý strom rodí dobré ovocie a zlý strom rodí zlé ovocie*“ (Mat 7,16-17).

Alebo slovami dnešného textu: „*ako (prakticky) je moja viera aktívna, činná skrze lásku*“? Aké konkrétne ovocie je v mojom živote viditeľné? Nechcem od nás, aby sme hneď vymenovali „ovocie Ducha“ ako ho Pavol vymenúva práve v 5. kapitole listu Galatským, ale pozrime sa Božou optikou na svoju vieru, ovocie života, na to, čo po nás ostáva. Vnímajú iní okolo nás bezmocnosť nášho kresťanského života, alebo jasnú Božiu moc, ktorá je deklarovaná „*vierou, činnou skrze lásku*“?

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že nám dávaš spasenie zadarmo. Že nám dávaš zadarmo aj vieru, ktorá je činná skrze lásku a tak môžeme zažiť Teba a vidieť, ako*

Tvoja láska pomáha svetu. Dávame sa Ti, aby si nás stále viedol. Amen.

Svedectvo: Ako sa môj život mení k láske, keď Boh dáva a prehlbuje vieru.

Rozhovor: Máme sklony klásť pred Boha (a ľudí) svoje skutky a úspechy, napríklad: „*Pozri, čo som ja urobil, postavil, daroval...*“, alebo Mu ďakujeme: „*Ako dobre, že Tvoja láska koná v mojom živote dobré veci, chválím Ťa za to, lebo bez Teba to nedokážem.*“?

Podporujme sa: Vo viere. Aby sme boli ochotní vydať sa Bohu do rúk, nech cez nás koná dobro.

Prosme za: Cirkev, aby bola plná viery, čo je činná skrze lásku.

12.10.

Viera činná skrze lásku nás vedie k dávaniu seba

Matúš 25,34-45

Človek môže mať v hlave zmätok: „*Sme teda spasení z viery, alebo zo skutkov zákona*“?

Samozrejme z viery! „*Tak prečo bude súd založený na skutkoch*“ – pýtame sa.

Lebo to nebudú **skutky zákona**, ale ovocie viery. Viera je totiž činná skrze lásku. A čin je skutok. Ten však nemá hodnotu, keď vychádza zvonku – z predpisov. Boh ho prijme len keď vychádza z hĺbky srdca, kde prebýva vierou Kristus. Keď je to **skutok viery v lásku**.

Trochu zložitá myšlienka? Skúsme si ju rozobrať:

Kto pracuje z donútenia, nenávidí. Poznáme to. Aj na vlastnej koži, aj z histórie. Farizeji plnili zákony, ale Ježiša odmietli, nemali s Ním vzťah. Boli na tom horšie, než spodina spoločnosti (Matúš

21,31). Prostitútky a kolaboranti zasa Ježiša zbožňovali, lebo im dával nádej na lepší a čistejší život. A zbožňovali Ho správne, veď bol Boh. Dokonca aj ten lepší a čistejší život od Neho dostali. Jedna bola oslobodená od démonov a začala Mu slúžiť (Lukáš 8,2-3), iný zasa vrátil, čo nakradol (Lukáš 19,8)...

Na druhej strane zákonníci spočiatku vykonali veľa dobrých skutkov, ale ich posledné veci boli zlé – klamstvá, intrigy, výsmech nevinnému. Pýcha im totiž zastrela oči, tak prestali rozlišovať, čo robia správne. Preto spasenie nemôže prísť zo skutkov Zákona. Tie sú povrchné a nevydržia.

Boh od nás požaduje vieru! Iba vieru? Skôr by som povedal: „**Až vieru.**“ Viera je to najhlbšie, čo máme. Pravá „**viera je zaiste podstatou toho, čoho sa nádejame**“ (Židom 11,1).

Nerozumel som tomuto veršu dosť dlho. Až neskôr som našiel v lexikónoch, čo znamená **podstata** – grécky hypostasís. Je to niečo **na čom stojí čosi iné.**

Na čom stojí naša nádej? Keď mám nádej, že dostanem výplatu, idem pracovať. Keď mám nádej, že lietadlo nespadne, nasadnem naň. Keď mám nádej, že chlieb nie je jedovatý, zjem ho. Nádej hýbe našim životom. A umiera posledná.

Lenže aj ona **stojí na niečom** hlbšom: Na viere. Keď verím zamestnávateľovi, že má peniaze a je férový, mám nádej, že mi dá výplatu a idem pracovať... atď.

Viem, že existuje aj povrchná viera: „verím, že...“, čo znamená: „*Myslím si to, ale nemám istotu, či dôkaz.*“ Z takejto však nikto spasený nebude.

Jakub 2,19n: „**Ty veríš, že Boh je jeden. Dobre robíš. Aj démoni veria, ale sa desia. Či chceš pochopiť, prázdny**

človeče, že viera bez skutkov je neužitočná?“

Tu sa nám vynorí v pamäti lotor z kríža: „*Veď on neurobil žiaden dobrý skutok! Telo mal pribité!*“

Telo áno, ale **ducha nie. A tým vykonal veľa.** Premohol sebastrednosť, premohol nenávisť, prejavil Kristovi úctu a pochopenie spravodlivosti. To sú ohromné skutky. Jeho príbeh pomáha ľuďom pochopiť Evanjelium, teda vlastne doposiaľ zachraňuje pred peklom. Samozrejme, nie z vlastnej sily a Zákona. Určite ho viedol Duch Svätý. Určite ho viedol Boh, ktorý je láskou, lebo žiaden človek na kríži nedokáže tak veľa (Lukáš 23,39-41).

Nechajme teda Pána Boha, nech pôsobí skrze nás. Nech nás obdaruje Svojou vierou, ktorá je činná skrze Neho, skrze Jeho lásku, ktorá má moc zachraňovať.

Modlitba: *Bože, dávame sa Ti, aby si v nás budoval vieru, aby si konal cez nás veľa dobrého. Aby si nasýtil našimi rukami hladných, potešil našimi úsmevmi smutných a našimi ústami povzbudil ku viere blúdiacich. Amen.*

Svedectvo: Čo dobré cezo mňa Boh vykonal bez mojej zásluhy?

Rozhovor: Žijeme len zákonom – podľa predpisov či zvykov, alebo z viery, ktorá je činná skrze Božiu lásku?

Podporujeme sa: Vo viere. Modlime sa jeden za druhého, nech jej Boh daruje čo najviac a nech cez nás pomôže mnohým.

Prosme za: Teológov, aby ich Duch Svätý viedol ku Božiemu Zjaveniu a dával im múdrosť vysvetľovať Písmo lepšie a lepšie.

Peter Dubec

Aj Jakub píše o rovnakej činnej viere ako Pavol

Jakub 2,19-20

„Ty veríš, že Boh je jeden. Dobre robíš. Aj démoni veria, ale sa desia. Či chceš pochopiť, prázdny človeče, že viera bez skutkov je neužitočná?“

Či chceme pochopiť i my, že viera je taká vzácna milosť Božia, že **nesmie nám byť ľahostajná ani pasívna, lebo ochorieme na vážnu duchovnú diagnózu, zvanú slepota.**

William Carey, svetoznámy misionár v Indii, mal syna Felixa, ktorý ho veľmi sklamal. Preto prosil mnohých: *„Modlite sa za môjho syna, ktorý sa natolko znížil, že prijal miesto veľvyslanca v britskej vláde, namiesto služby Kráľovi kráľov.“* Nádherná viera otca! Neoslania ju ani posty a peniaze sveta!

Žijeme vo svete, v ktorom mnohí sú smädní po Bohu. Možno je to náš sused či kolega v práci, a my nepočujeme jeho srdce plakať. Nám stačí jeho pochabý smiech a záver máme jasný: to je šťastný človek. Počujeme volanie bezdomovca či boháča s biednym srdcom, potetovaného mladíka či vyzývavo namaľovanej dievčiny? Ako odpovedáme na ich extrémne správanie? Pohrdaním alebo láskou? My sme krvou Baránka vykúpený Boží ľud! Ak si túto hodnotu uvedomujeme, sme ochotní nadšene, nezištne a obetavo slúžiť Bohu, ktorý nie je vyberačom osôb.

Otvorme naše srdcia! Pán Boh je Láska a miluje každého! Neraz nepochodíme s evanjeliom u tých, ktorých zaraďujeme podľa našich kritérií do kategórie:

„dobrí, slušní“. Možno sú práve na tú dobrotu svoju namyslení. Preto nevnímajú, že hynú. Ich srdce sa kúpe v pýche z vlastnej dobroty, slušnosti. Boh hľadá srdcia, ktoré plačú. Boh ich vidí! Boh nás k nim posielal!

Duch Boží počuje plakať srdcia

My hľadáme na zovňajšok. Ale náš Boh hľadá na srdce. Boh ma poslal nedávno k mladej žene, ktorá je veľmi potetovaná. Ale jej srdce hľadá Ježiša. Teším sa zo záujmu tejto ženy o Ježiša. Pane, požehnaj!

S mojím vnúčikom Matúškom sme pozerali rozprávku o ježibabe, ktorá krásnu princeznú zakliala na ropuchu. A stalo sa, že túto hnusnú ropuchu bozkal princ a ona sa stala nádhernou princeznou. My všetci sme tie ohavné ropuchy, za ktoré musel Princ nebeský Ježiš až na kríž ísť umrieť. A svojím bozkom spasenia nás premeniť na nádherné princezné, Boží ľud, kráľovské kňazstvo (1Pt 2,9). Toto je cena živého Boha za nás! Umučenie Syna! A len v tejto cene máme hodnotu! I ty, i ja! Každý! Preto nie je našou úlohou posudzovať ľudí, ale ísť k nim a povedať im evanjelium.

Neseďme so svojou vierou! Poďme k ľuďom. Rôznym. Kam nás pošle Pán. A buďme láskaví a milostiví ako Ježiš. Ten neodsúdil ani smilnicu Samaritánku (Jn 4), ani človeka spávajúceho v hrobch v Gadaréne (Mk 5,1-20), ani zlođeja Matúša (Mt 9,9-13) a Zachea (Lk 19,1-10) ani teroristu Pavla (Sk 8,1), ani vraha Dávida (2Sam 11)... Nenadávajme na vlády, na biskupov, na nepriateľov... na nikoho! Modlime sa za zmier, odpustenie, veď túto cestu nám káže náš Boh (1Tim 2,1-6).

„Boha sa boj a Jeho prikázania zachovávaj, lebo to je povinnosť každého človeka“ (Kaz 12,13).

„S bázňou a s trasením konajte svoje spasenie. Však Boh je Ten, ktorý vo vás pôsobí, aby ste aj chceli, aj činili nad svoju dobrú vôľu“ (Fil 2,12b-13).

Rozhovor: Hovoríme o tom, ako nás Boh povolal do služby v cirkvi, v zbore, v bydlisku, na pracovisku, v rodine... Vymieňajme si navzájom skúsenosti, keď sme skutkami viery poslúžili ľuďom napr. v núdzi, v nemoci či v inom trápení. Neraz je to dobré slovo, rada, čas vypočuť trápenie. Budme zhovievaví i k ľuďom na okraji spoločnosti a popri pomoci praktickej im všetkým povedzme evanjelium. Aby sme vykonali nielen pomoc časnú, ale aby oni našli pomoc a radosť večnú. Taká je Božia vôľa.

Svedectvo: Túžim, milovaní, aby ste vedeli, že zlyhávam. Veľakrát som bola neposlušná, slepá k utrpeniu iných! Z pohodlnosti, z únavy, z ľahostajnosti... A Boh ma znova a znova dvíhal a odpustil mi, lebo som úprimne v pokání prosila o milosť, aby som naozaj mala horlenie za záchranu mnohých. I teraz zlyhávam a potrebujem milosť Božiu. Ale moje zlyhania mi nesmú byť ľahostajné a musím mať v sebe túžbu vytrhávať hynúcich zo zahynutia! A Pán Boh ma poteší v srdci, povzbudí a moja služba mi nie je príťažou, ale radosťou. Nech vás moje svedectvo povzbudí k skutkom, aby sme neboli slepí k potrebám iných.

Modlitba: *Drahý Bože náš, v Duchu Svätom a v mene Ježiš prosíme, odpusť nám našu ľahostajnosť a nezaujímaj o pomoc blízkym. Všetp do nás bázeň a hlbokú túžbu milovať Ťa a plniť Tvoje prikázania aj vtedy, keď sú proti našej vôli. Zriekame*

sa prázdnych vyznaní, odovzdávame sa Ti vo viere, že Ty nás budeš meniť na poslušné ovečky, ktorú idú za svojím Pastierom v bázni a v túžbe priviesť do košiara mnohé hynúce a choré ovečky. Amen.

Danka Zubčáková

Prosme za: Žiakov, aby okrem učiva spoznávali aj Boha a Jeho lásku. Nech ju vedieť prijímať, aj dávať.

26.10.

Samaritán sa zlutoval, nekalkuloval so spasením zo skutkov

Lukáš 10,25-37

Milosrdný Samaritán, Boží záchranár

Samaritáni neboli v priazni Židov. Boli pre nich menejcenní. Myslím si, že veľmi ťažko židovskí rabíni prijímali tento príbeh z úst Ježiša! Veď hrdinom príbehu je Samaritán! Kňaz a levita mali prvú šancu pomôcť dobitému mužovi na ceste. Boli to ctihodní občania. Mali úctu okolia. Ale človeka v núdzi si ani nevšimli. Velavravné slová!

Aký iný bol Samaritán! Vynaložil na záchranu muža ozbiljaného lotrami úsilie i čas. Iste mal naplánovanú cestu, a ten plán musel odložiť! Ba zaplatil hostinskému i peniazmi, len aby mal tento doráňaný muž čo najlepšiu opateru. Veru, nemyslel Samaritán na svoj prospech, ba ani na odmenu od Boha.

Sme ako Samaritán?

Úprimne sa zamyslime nad našou pomocou blízkym, nad službou v zbore, v práci... Neobjavíme v sebe niekde toho trpaslíka, ktorý nám našepkáva, akí sme dôležití, akí sme lepší než tí druhí,

že si zaslúžime obdiv, ocenenie, byť i v novinách, aby všetci vedeli... A možno nám príde i taká myšlienka na um, že i Pán Boh je s nami veľmi spokojný?! Toto sú hlboké satanove pasce!

Bohom milovaní, ak nájdeme čo len štipku pýchy a pokrytectva v sebe, podme pod kríž, neodkladajme túto mimoriadne dôležitú povinnosť! Ide o naše životy! Vyznajme otvorene naše hriechy a poprosme o pomoc. Ak naozaj tak túžime, dostane sa nám a Boh naše srdce zmení na nezištné a ochotné.

Diagnóza: pýcha

Diagnóza zvaná „pýcha“ je ako mor. Mnohí i veľkí služobníci, i kňazi na ňu ochoreli a stratili požehnanie. Je to satanova zbraň. Myslím si, že to bola pýcha, čo ovplyvnila tú desivú ľahostajnosť levítu i kňaza v našom príbehu, čo vážne ovplyvňuje i súčasné dianie v evanjelickej denominácii a má na svedomí mnoho nešťastí v rodinách, na pracoviskách... Pamätajme: **„Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť“** (Jak 4,6).

Pamätajme, že niet takého skutku, za ktorý by sme mohli získať u Pána Boha obdiv. Všetci do jedného – i biskupi a najvyššie postavení – sme beznádejní hriešnici a keby nie Božej milosti a obete Pána Ježiša na kríži, umreli by sme v hriechoch! Nezachránia nás ani tituly a posty. Zahodme do smetí tie vznešené oslovenia, patria len Bohu! Preto slúžme v pokore a ďakujme za tú česť, že z milosti Božej smieme slúžiť nášmu Bohu.

Služba kresťanských záchranárov je veľmi namáhavá

Latka náročnosti je z ľudského hľadiska nemožná: milovať Boha, ľudí, ba i nepria-

teľov! Preto musíme byť bez prestania napajení na Zdroj sily, múdrosti a potešenia: na nášho drahého Pána Ježiša a Jeho Slovo. Nebeskí záchranári pamätajú aj na dušu núdznych a radi sa zdôveria i so svojou vierou. Odmenou nášho Otca je nevídaná radosť v srdci, ktorá sa nedá zaplatiť žiadnymi peniazmi.

Matka Tereza zdôrazňovala: *„Naším povolaním nie je slúžiť malomocným, zomierajúcim, naším povolaním je patriť Ježišovi. Pretože patríť Ježišovi, je služba pre mňa prostriedkom, ako pretvoriť svoju lásku k Nemu na čin.“* I my ako matka Tereza musíme vedieť, že **žiadny skutok nás nespasí, neprivedie bližšie k Bohu.** Že skutky máme konať, lebo sú prejavom našej živej viery, lásky k Ježišovi, vďakou za spasenie.

Skutky lásky berie náš Boh veľmi vážne:

„Lebo hladný som bol a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; prišiel som ako cudzinec a prijali ste ma; bol som nahý a zaodeli ste ma; bol som nemocný a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne. Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, Mne ste neurobili! I pôjdu títo do večného trápenia, ale spravodliví do večného života“ (Mt 25,35-36;45-46).

Rozhovor: Hovorme s radosťou naše skúsenosti, kedy a za akých okolností sme pomohli a tešili sa z pomoci núdznych, z dobrého slova, ktoré ovlažilo srdce blížneho, z rady, ktorá dala riešenie... **Svedectvo:** Možno niekto má silnú skúsenosť, keď zvestoval i evanjelium či svedčil o svojej viere. Ako reagoval človek v núdzi? Ako ste reagovali vy? Odovzdajme svoje skúsenosti a nehanbime sa hovoriť ani o zlyhaní. Naše zlyhaná

nás posúvajú dopredu, ak ich oľutujeme a poprosíme Boha o pomoc.

Modlitba: *Kráľ kráľov a Pán pánov, Ty si prišiel ako Služobník, aby si nám ukázal, že pravá veľkosť je v obeti. Zjavil si Svoju slávu na pastvinách Betlehema, aby si nám ukázal, že si zvrchovaný Vladár a dobrotivý Záchranca i tam, kde je všetko všedné. Zveril si Svoje posolstvo najjednoduchším ľuďom, aby sme nečakali so svojou pomocou a svedectvom viery a nádeje, až budeme dokonalí. Prosíme Ťa, naplň naše srdcia až po okraj láskou k Bohu i k blížnym. Amen.*

Danka Zubčáková

Prosme za: Diakoniu. Nech sú jej členovia požehnaní, posilňovaní a očisťovaní Duchom. Nech zažijú mnoho krásnych skúseností s Bohom v službe.

2.11.

Skutky bez lásky nemajú hodnotu

1.Korint'anom 13,3

A čo by som rozdal všetok svoj majetok, i telo si dal spáliť, a lásky by som nemal, nič mi to nepomôže.

Stav, keď si večer v tme sadnete do kresla a nemáte chuť na nikoho a na nič. Všetko sa zdá byť zbytočné. Všetko sa zdá byť také nezmyselné. Nevidíme dôvod, príčinu vecí... Nepáči sa nám, prečo by sme pre toho a toho človeka mali niečo urobiť... Pre ľudstvo ako také. Prečo by sme mali niečo robiť pre dobro ľudstva...

Sedíme v šere otrávení všetkým, ale potom možno vyhladneme z okna a vidíme množstvo domov, v ktorých sa

svieti. Uvedomujeme si, že tam bývajú ľudia, ktorí prežívajú svoje príbehy, svoje životné situácie... A zrazu akoby nás začalo niečo prenikať. Akoby sme vo vnútri zmäkli, začali nám v hlave víriť myšlienky, zmocňovať sa nás pocit lásky k ľuďom a k prostrediu, v ktorom žijeme.

Počujeme akési vnútorné volanie, výzvy ku skutkom lásky.

Nenechávajú nás na pokoji, ale vyrušovaním spôsobujú našu zanietenosť...

Určite poznáte rozdiel medzi konaním a konaním s láskou. Keď „len“ konáme, spravíme, aby bolo, aby sme to už mali za sebou, odčiarknuté, že sme to urobili. Keď „len“ konáme, často prichádza nechut' k danej veci, je pre nás aj príťažou, príde nám zaťažko ju urobiť, alebo jej vykonanie je len ako zautomatizovaný stroj.

Ale keď konáme s láskou – tam je citel'ný rozdiel. Skutok, v ktorom dávame niečo zo seba, akoby nám dával ešte viac. Keď konáme s láskou, máme v tom poväčšine radosť, zapálenie, odhodlanosť, ...

Ku konaniu nás niekedy vedú najrozličnejšie motívy a pohnútky (napr.: predvádzanie sa / snaha po uznaní.) Často skutky vnímame ako povinnosť. Urobiť veci, pretože sa to patrí alebo očakáva...

Niekedy to máme v hlave celkom naopak – že urobíme skutok a chceme zaň lásku, robíme niečo a chceme, aby nás za to milovali...

Má to však byť celkom naopak – máme mať lásku, a z tej potom má vychádzať skutok, konanie.

AKÚ lásku?!

Celkom konkrétnu lásku. Tú, ktorá nám bola prejavená v Božom Synovi, v Jeho obeti na kríži.

Nemyslím lásku, ako všeobecný princíp. Myslím túto konkrétnu lásku k nášmu Bohu, ktorý nás miloval ako prvý. A tiež myslím lásku ku tomu ktorému konkrétnemu človeku.

V 1.Kor 13. máme spomenuté dva veľké skutky, dva veľkolepé činy: rozdanie celého majetku a spálenie svojho tela.

- rozdanie všetkého majetku = najvyšší prejav pomoci
- spálenie svojho tela = najvyšší stupeň utrpenia

Dva najšlachetnejšie príklady (vysvetlenia) lásky – v dávaní a v utrpení.

Robenie dobrého nám samým nič nedá, ak to nerobíme z lásky k Bohu a z dobrej vôle k druhému človeku.

Ak by sme aj dali preč všetok svoj majetok, kým však budeme odopierať svoje srdce Bohu, nebude to mať pre nás žiadny zisk.

Dokonca ani to najbolestivejšie utrpenie. Ak by sme sa ho rozhodli podstúpiť, nemá pre nás žiadny osoh, ak ho nerobíme z lásky k Bohu.

Závrtné činy – hoci by to bolo aj rozdanie všetkého svojho majetku alebo spálenie, najväčšie súženie svojho tela – aj takéto závrtné činy môžu byť neviem aké, ak v nich nemáme lásku, sú pre nás prázdny, neopodstatnenými vecami.

Niekedy chceme tak veľmi ohúriť druhého nejakým skutkom pre neho – ale ak pri tom nemáme lásku, sú všetky také činy bezpredmetné.

Tak ako hodnota starožitnosti je vyčíslená jej vekom, resp. obdobím, miestom, kde vznikla; ako hodnota zla-

ta karátmi, ktoré obsahuje; tak hodnota skutkov je vymeraná láskou. Hodnota skutkov je skrytá v láske, ktorú do nich dávame.

Skutočný úžas vo vykonanom skutku nie je akoby v dobročinnosti, v charite, v samotnom posväcovaní svojho tela – skutočný úžas je v tom, ak máme LÁSKU ako motív, prečo dané skutky robíme.

Nie je dôležité, že dám jedlo chudobnému, hladnému človeku. Nie je podstatný tento skutok – že mu dám jedlo. To, v čom je skrytá hodnota, je to, ak mňa k tomu pohla láska k tomu človeku. Že ma prenikla jeho úbohosť, že som sa vžila do jeho situácie, že som vycítila, že ma potrebuje na pomoc, že sa ma jednoducho celej zmocnila láska k tomu človeku. Preto bol ten skutok darovania jedla hodnotný.

Ak by som mu dala jedlo len preto, že za mnou išiel niekto dôležitý a ja som chcela, aby ma videl, ako sa viem postarať o chudobných – ten skutok nemal hodnotu.

Triviálny príklad – ale dá sa použiť na všetky typy nášho konania.

Nech by sa nám akokoľvek naše konanie zdalo bezcenné a len ako vyhodnené do prázdna, vedzme, že ak to robíme z lásky k Bohu a z lásky k druhému človeku, takéto skutky majú vždy obrovskú hodnotu.

Nedajme si to nikým vziať. Ak veci robíme z lásky k Bohu a z lásky k druhému človeku, nemôže nás odrovnať a zastaviť ani niekoho frflanie, ani znechutenie, ani nezáujem, ani žiadne iné prekážky. Ak veci robíme z úprimnej lásky k Bohu a k druhému človeku, takéto skutky sú vysoko hodnotné.

Marta Chlpíková

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že od nás nechceš len plnenie povinností, ale ponúkaš nám Svoju lásku, aby sme ňou žili a konali. Daruj nám vieru, ktorou túto lásku prijmemo. Vykonaj cez nás mnoho dobrého, nech Ťa svet oslavuje, že si dobrý. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh vyviedol zo šedých dní zákonníctva do slnečného jasu Jeho lásky.

Rozhovor: Aké máme motívy? Je na prvom mieste láska? Rozhodujeme sa podľa nej? Nemýlime si ju s túžbou?

Podporujme sa: V rozvíjaní lásky. Rozprávajme sa tak, aby sme pomohli jeden druhému milovať aj „nepriateľov“, nesympatických ľudí, či hriešnikov...

Prosme za: Cirkev, aby aktívne žila lásku ponad rasové a iné rozdiely.

9.11.

Boh je zdrojom nášho láskyplného myslenia

Filipským 2,13

Však Boh je ten, ktorý pôsobí vo vás, aby ste aj chceli aj činili nad svoju dobrú vôľu.

Rozmýšľali ste niekedy nad tým, prečo pre spasenie človeka nestačí iba obrátenie? Niektorí povrchnejší kresťania radi používajú pojem „obrátenie“, „obrátený“ v pejoratívnom, posmešnom zmysle, keď sa snažia ponižiť tých, ktorí svoju vieru žijú úprimne. Lenže – aj tí (akože) povrchnejší sú tiež veriaci, taktiež patria do cirkvi, v našom prípade do našej, evanjelickej. Zaiste sa spoliehajú na slovo Pána Ježiša, že stačí viera ako horčičné zrnko... (Mt 17,20 a L 17,6). Zabúdajú, že to Pán Ježiš nepovedal v súvislosti so

spásou človeka. Lebo na svoju záchranu musíš staviť celý svoj život (napr. L 14,33), nie iba časť trebárs zodpovedajúcu tomu horčičnému zrnku (pozri Sk 5,1n).

V podobenstve o návrate k hriechu (Mt 12,43-45) sa človek obrátil, rozhodol sa urobiť vo svojom živote poriadok, zanechať všetky zloby, závidosti, nepriateľstvá, závislosti a im podobné. A očakával, že teraz to už bude dobré. Veď začal žiť – „nový život“. Toto podobenstvo mi pripomína naše novoročné záväzky. Lenže oni náš život v skutočnosti nezmenia, Pri silnej vôli si nimi môžeme maximálne vybudovať nejaký dobrý zvyk, ale nič viac. Vnútorň dom človeka z podobenstva ostal prázdny a podľa slov Pána Ježiša sa zakrátko do neho vrátil pôvodný nečistý duch ešte aj s hordou iných, sebe podobných. A človek padol naspäť do bahna starého života.

Nie, obrátenie v živote človeka nijako nepostačuje. Evanjelista Ján ako jediný z evanjelistov zachytil potrebu nového narodenia z vody a Ducha (J 3,3). To neznamená nič iné, ako po obrátení nenechať svoj dom prázdny, pustý (Mt 12,44), ale pozvať do neho Pána Ježiša. (Ak si tak zatiaľ neurobil, urob tak čím skôr. Najlepšie ešte dnes – veď pôvodný nečistý duch sa chce vrátiť čím prv!)

Po znovuzrození to už nie je iba o tom, že vnímame staré, zlé veci a sme otvorení novým, dobrým. Pretože to by bolo stále iba stavom, aký bol v raji po odtrhnutí ovocia zo zakázaného stromu. To by sme iba vedeli rozoznávať dobré od zlého, chceli by sme dobré a odmietať zlé, ale sila k dobrému by nám väčšinou v tomto svete chýbala.

Ludwig Nommensen, nemecký evanjelický misionár na Sumatre, potvrdzuje

uvedené skúsenosťou zo svojej misie. Keď začal svoju prácu medzi obyvateľmi kmeňa Batak, náčelník kmeňa mu dal dva roky, aby sa naučil ich zvyky a aby ich za ten čas presvedčil, že im má jeho učenie čo povedať a dať. Na konci dvoch rokov sa ho náčelník spýtal, ako sa líši kresťanská morálka od tej ich: „My predsa vieme, čo je správne, my máme svoje zákony, ktoré nám tiež hovoria, že nemáme kradnúť, klamať a brať si ženu druhého.“ Misionár odvetil: „To je pravda, ale môj Pán mi dáva aj silu, aby som to mohol aj dodržať.“ Vodca kmeňa bol prekvapený a povedal: „Môžete naozaj naučiť mojich ľudí, aby žili lepšie?“ Misionár odpovedal: „Nie, ja nemôžem, ale ak prijímú Pána Ježiša za svojho Spasiteľa, to On im dá silu, aby dobre žili.“

Nomemensen dostal novú lehotu – šesť mesiacov, aby ich naučil, ako Svätý Duch pôsobí v živote veriaceho človeka. Po tejto dobe náčelník povedal nemeckému misionárovi: „*Môžete ostať, vaše náboženstvo je lepšie, ako to naše, pretože vidím zmenu v niektorých mojich ľuďoch.*“ (To v roku 1865 podával správu do Nemecka, že kresťanmi sa už stalo 2000 Batakov.) „*Váš Boh je skutočne s ľuďmi a dáva im silu konať dobro a to, čo od nich vyžaduje.*“

Je beznádejné robiť dobré veci sám od seba. Nechaj do svojho srdca vojsť Pána Ježiša a On ťa bude viesť dobrou cestou cez Svojho Svätého Ducha.

Luboslav Beňo

Modlitba: *Dávame sa Ti, Bože, aby si cez nás konal a aby si riadil aj naše túžby, naše chcenie. Vieme, že bez Teba môžeme len a len zlyhať, ale v Tebe je skutočné dobro, ktoré môže aj v nás zvíťaziť nad každým zlom. Nech sa tak stane. Amen.*

Svedectvo: Ako mi pomohol Duch Svätý žiť dobre.

Rozhovor: Trápime sa kvôli niektorým hriechom, ktoré nechcú odísť z nášho života? Aké je riešenie?

Podporujeme sa: Duchom Svätým. Nechajme Ho vládnuť v našom vnútri, aby ovplyvňoval celé spoločenstvo.

Prosme za: Každého kresťana, aby s radosťou a vdakou prijímal Ježiša za svojho Pána a Spasiteľa.

16.11.

Boh je Láska

1. Jána 4,15-16

Kto vyznáva, že Ježiš je Syn Boží, v tom zostáva Boh a on v Bohu. A my sme poznali a uverili v lásku, ktorú má Boh k nám. Boh je láska, a kto zostáva v láske, zostáva v Bohu a Boh zostáva v ňom.

Položili sme si už niekedy otázku: „Komu/čomu všetkému vlastne veríme?“ – Veríme lekárom, politikom, filozofom, učiteľom; veríme v ľudské dobro, ľudský potenciál, humanizmus... A ako kresťania - „veríme v Boha“.

Napriek tejto definícii svojho vzťahu s Pánom Bohom, mnohí kresťania žijú v strachu a zúfalstve, s malou, alebo žiadnou nádejou, neustále čelia búrkam. Nechápu, prečo nemajú naplnený život, prečo sú plní nepokoja a zmätku. Často si myslia: „Denne sa modlím a čítam Bibliu. Neustále ukazujem Bohu, ako veľmi Ho milujem. Tak prečo neprežívam oddych a pokoj?“ Je to preto, že nikdy neporozumeli pravde, že Boh ich miluje! Oni presvedčajú sami seba, že Boha milujú, ale odmietajú pripustiť, že Boh môže milovať ich. Aké smiešne vo svetle slov Pána Je-

žiša: „**Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je na nebesiach, dobré veci tým, čo ho prosia**“ (Mt 7,11).

A iná skupina kresťanov má o nebeskom Otcovi zasa skľučujúcu predstavu. Akú? Pripomením Ježišovu paralelu o služobníkovi, ktorý ukryl svoj talent, pretože mal prevrátenú predstavu o svojom majstrovi. Tento služobník povedal: „...vedel som, že si prísny...“ (Matúš 25,24).

Podobne si mnohí veriaci dnes myslia: „Nie je možné, aby ma Boh naozaj miloval. Občas som Ho tak nepríjemne sklamal, potupil Jeho meno. Ako by ma vôbec mohol milovať?“ Nepochopili, že napriek všetkým ich slabostiam a zlyhaniam sa ich nebeský Otec stará o všetko, čo potrebujú!

Prorok Sofoniáš hovorí niečo neobyčajné o Božej láske k nám. Píše: „**Hospodín, tvoj Boh, je v tvom strede, udatný hrdina, ktorý zachráni. Veseliť sa bude nad tebou s radosťou, bude oddychovať vo svojej láske, bude plesať nad tebou s prespevaním**“ (Sofoniáš 3,17).

Tieto verše hovoria dve dôležité veci o tom, ako nás Pán Boh miluje:

1. Pán Boh oddychuje vo Svojej láske k Svojmu ľudu

V Hebrejčine sa fráza „*bude oddychovať vo svojej láske*“ číta ako „*stíchnu vo svojej láske*“. Boh v podstate hovorí: „*Našiel som Svoju skutočnú lásku a som dokonale nasýtený! Nepotrebujem hľadať nikde inde, pretože sa nemám na čo sťažovať. Tento vzťah Ma dokonale naplňuje a Svoju lásku nechcem vziať späť. Moja láska sa nemení!*“

Sofoniáš nám tak pripomína: „*Toto je Božia láska určená tebe! Boh chce, aby si*

vedel, že v tebe našiel, čo hľadal! Pôsobí! Mu veľkú radosť!“

2. Boh má zo Svojho ľudu veľkú radosť.

Sofoniáš svedčí: „... **bude plesať nad tebou s prespevaním**.“ Inými slovami: „*Božia láska k tebe je taká veľká, že sa Mu pery plnia piesňou!*“

Slovo „plesat“ znamená mať radosť a potešenie. Je to vonkajšie vyjadrenie vnútornej radosti. Je to tiež najvyššie vyjadrenie lásky. Hebrejské slovo, ktoré používa Sofoniáš pre slovo „plesat“ má aj tretí význam, „*vyskočiť, ako keď je niekto preplnený radosťou*“.

Viete si predstaviť nášho Nebeského Otca tak zamilovaného do nás, že pri každej myšlienke na nás od radosti vyskakuje? Dokážeme prijať Jeho slovo, že nás miloval pred stvorením sveta, skôr než existovalo ľudstvo, skôr než sme sa vôbec narodili? Dokážeme pripustiť, že nás miloval aj potom, ako sme odbočili na hriešne cesty a stali sme sa Jeho nepriateľmi?

Nemôžeme merať nášho nebeského Otca mierou našich ľudských otcov. Pretože On taký nie je. Boh naozaj miluje Svoj ľud, ale nemiluje ich hriech. Biblia hovorí, že karhá každého, kto ďalej koná nespravodlivosť, ale vždy, aj s tými najväčšími hriešnikmi nakladá podľa Svojej zhovievavosti. A keď pokarhá, Jeho Duch nás naplní pocitom rozhorčenia nad hriechom a vedie k pokániu.

Jeho slovo hovorí: „**Ja som Pán, nemením sa**“ (Malachiáš 3,6). Boh nedovolí, aby Jeho láska k nám oslaba a vytratila sa, ako tá naša k Nemu. Naša láska sa mení takmer denne, od horúcej a horlivej k vlažnej, alebo dokonca chladnej. Ako učenici môžeme byť jeden deň pripravení

zomrieť pre Ježiša a potom Ho zaprieť a na ďalší deň utiecť. No Boh nás dnes nanovo uistuje o Svojej láske k nám: „**Boh je láska, a kto zostáva v láske, zostáva v Bohu a Boh zostáva v ňom.**“ – Povzbudzujem nás všetkých: „*Uverme tomu.*“ A dovoľme nebeskému Otcovi, aby Svojou láskou naplnil naše životy každý deň. Amen.

Monika Beňová

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že nás naozaj miluješ. Odpusť, že to nevnímame a máme problém tomu uveriť. Premeň naše srdcia, nech naplno vnímame Tvoju lásku a nech ju žijeme. Amen.*

Svedectvo: Ako ma zmenilo pochopenie, že Boh ma miluje.

Rozhovor: Kto je podľa nás Boh, teda aký má charakter a Svoj postoj k nám?

Podporujme sa: V chápaní Božej lásky. Snažme sa milovať jeden druhého, nech lepšie chápeme, že Boh miluje nás.

Prosme za: Misionárov, vonkajších aj vnútorných, aby vyžarovali lásku. Amen.

23.11.

Božia láska vyrastá z kríža

1. Ján 4,10

V tom je láska, že nie my sme milovali Boha, ale že On miloval nás a poslal svojho Syna ako obeť zmierenia za naše hriechy.

Asi najčastejšie slovo, ktoré zvykneme skloňovať, je slovo LÁSKA. Definícií je nespočetné množstvo, väčšina filmov a piesní je práve o rôznych formách a odtieňoch lásky. Dôležité ale je, čím vlastne toto slovo naplníme, aký jej dáme obsah. Pretože keď vyslovíš slovo „láska“, či

„mať rád“, každý počuje niečo iné, a doplní si tam iný význam.

Väčšina „typov“ lásky, ktorú v praxi prežívame, je ale niečím podmienená, či už sebeckosťou, alebo nárokmi na iných (priznajme si, že málokedy nárokmi na seba). A to čo je najpodstatnejšie: bez zmeny srdca zásahom zhora (znovuzrodením) je každý typ lásky, každá emócia infikovaná vírusom hriechu.

Evanjelista Ján, nazývaný aj „apoštol lásky“ o tejto téme do hĺbky píše vo svojich listoch. Aj dnes máme pred sebou jeden z textov, ktoré poukazujú na hĺbku a zmysel skutočnej lásky, ktorú sa budeme učiť celý život.

„**V tom je láska...**“ V čom? Naša definícia je, že láska je v tom, že sme šťastní (ako? kvôli čomu?), zdraví, že sme zabezpečení, máme rodinu. Pre iných je láska v sexe, v užívaní si života, s úplnej slobode....

Najdokonalejšia definícia lásky je ale úplne inde a my sa ju potrebujeme naučiť, prijať ju za svoju: „**V tom je láska, že nie my sme milovali Boha, ale že On miloval nás...**“ Napriek tomu, že Boh (podľa nás) nemal žiadny rozumný dôvod, aby miloval niekoho, kto o to nestojí, kto Ho naopak, nenávidí, vysmieva sa Mu, rúha a odmieta, On to urobil. Nedá sa to dostatočne pochopiť myslou, na to je príliš obmedzená. Musíme to prijať srdcom a uveriť, že dokonalý, svätý a nemenný Boh to naozaj urobil, že sa reálne a hlboko sklonil k nám padlému a hriešnemu pokoleniu a „**poslal svojho Syna ako obeť zmierenia za naše hriechy.**“ – to je Božia láska.

Božia láska ku každému jednému z nás vyrastá z kríža, pretože, ako píše Pavol: „**Tak zmýšľajte medzi sebou, ako aj Ježiš Kristus, ktorý mal podobu Bo-**

žiu a svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež, ale vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu služobníka, podobný sa stal ľudom, a keď sa zjavil ako človek, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži“ (Fil 2,5-8).

Boží Syn nám dal vzor, ktorý je s pomocou Ducha Svätého dosiahnuteľný a možný. Nemáme právo sa vyhovárať a hľadať skratky. Ak tento diablom zvedený svet niečo presvedčí o Božej realite a moci, tak to je Božia premieňajúca láska v cirkvi a kresťanoch a skrze nich. Kríž je tým najväčším prejavom a odtiaľ každý z nás musí začať – zomrieť seba a žiť Kristovi.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Odpusť, Bože, že nežijeme Tvoju lásku tak, ako Ty chceš. Odpusť, že sme Ti málo vďační za Tvoju lásku, ktorá prišla na kríži. Veď nás Svojím Duchom, nech sme majákmi Tvojej lásky v tomto svete. Amen.*

Svedectvo: Ako mi Duch Svätý dal hlbokú vieru v Božiu lásku, ktorá ide ako prvá.

Rozhovor: Prichádzame k Bohu s dôverou, že nás miluje?

Podporujeme sa: V porozumení, že Boh nás chce mať v náručí. Rozprávajme, aké je krásne prijať to s vierou.

Prosme za: Manželstvá. Nech stoja na Božej láske.

30.11.

Všade tam, kde sú ľudia zidení v mene Ježiš, v láske zjednotení...

1. Jána 4,7

Všeobjímajúce večné Tajomstvo: Boh je láska. Aby sa rozhojnila, stvoril svet

a v ňom človeka na Svoj obraz, aby bol milovaný aj milujúci zároveň. Túžiaci po vzájomnom vzťahu s trojjediným Bohom – po prijímaní, zjednotení a dávaní. Bol to dokonalý program bytia v dokonalom raji.

Stalo sa však, že Nieкто samolúby urobil „prvé selfie“, zahľadel sa do seba a jediným objektom záujmu sa stal jeho vlastný obraz. Tak sa vkradla do sveta seba-láska, ktorá sa stala najväčším nepriateľom lásky. Vírus s menom JA napadol Boží softvér. Žiadosť očí, žiadosť tela a pýcha života prerušili prúdeň milosti. Vzťah so Stvoriteľom sa narušil, svet stonal v hriechu.

Ale Boh v plnosti času poslal na zem svojho Syna, aby zresetoval zavrený program, priniesol plán spásy a s ním dve prikázania, to prvé: „**Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca a z celej duše a z celej mysle a z celej sily.**“ Druhé je: „**Milovať budeš blížneho ako seba samého.**“ Pán Ježiš týmto dvojpríkazaním lásky daroval ľudstvu kľúč od dverí, ktoré vedú späť do Božej blízkosti, prítomnej všade tam, kde sú ľudia v láske zjednotení. Kde blížneho vidia Božími očami, kde TEBE má prednosť pred MNE.

Prvotní kresťania naplnení Duchom Svätým vytvorili na podnet Petrovej reči spoločenstvo, v ktorom mali všetko spoločné, zotrúvali jednomyselne v chráme, chválili Boha a boli obľúbení u všetkého ľudu. Vzťah lásky medzi nimi dokázal svoju moc a oni vierou víťazili nad porušeným svetom. Aj v tomto bratskom spoločenstve veriacich sa však našli takí ako Ananiáš a Zafira, ktorých túžba po majetku zvedla z pravej cesty. Mnohí ďalší opustili prvú lásku k svojmu Pánovi.

Už dve tisícročia hľadá ľudstvo stratený kľúč, ktorý priniesol Ježiš pre našu záchranu. Len čo sa nájde, po čase sa zase stratí. Aj dnes sme otrokmi svojich žiadostí, potrebujeme vyslobodenie z väzenia, v ktorom sme spútaní sami sebou. Potrebujeme pozvať do našich srdc dokonalú lásku, ktorá v ničom nehľadá svoj podiel. Ktorá je tým mocnejšia, čím viac sa rozdáva, miluje a odpúšťa. Ak sa vydáme na cestu seba-zabúdania a seba-darovania svojim blíznym, prídeme na diaľnicu, ktorá vedie k Bohu.

Človek bol stvorený pre vzťah lásky so Stvoriteľom a vzťah s ľuďmi. Tam, kde sa horizontála pretína s vertikálou, tam je brána do večnosti, tam sa staré veci pomínú a prídu veci nové.

Milovaní, milujme sa! Lebo každý kto miluje, z Boha sa narodil. Kto nemiluje, Boha nepoznal.

Modlitba Komenského: *Vezmi, pokorně prosím, ode mne vůli mou, vezmi opatrnost mou, vezmi umění mé, vezmi jmění mé, vezmi všechno, což mám, nechť to Tvé a ne mé jest. Všeckoť dávám a odevzdávám, nic sobě neponechávaje. Amen*

Rozhovor: Ako máme milovať aj tých ľudí, s ktorých názormi a konaním sa zásadne nestotožňujeme? Ako nám ne-láska bráni predstupovať pred Božiu tvár.

Prosme za: všetky médiá, ktoré pracujú s informáciami a verejnou mienkou, aby nepodnecovali ľudí k neznášanlivosti a nenávisti.

Dagmar Fassingerová

7.12.

Láska nie je opakom zákona, ale ide s ním ruka v ruke

1.Jána 2,5

Ale kto zachováva Jeho slovo, v tom sa Božia láska stala naozaj dokonalou. A podľa toho poznávame, že sme v Ňom.

Málokedy si spájame lásku s poslušnosťou. Skôr tomu v dnešnej dobe rozumieme presne naopak. Veríme, že môžeme čokoľvek, že láska znamená to, že si môžeme robiť, čo chceme. Deťom nedávame žiadne alebo len minimálne hranice a tým im akože chceme ukázať, ako ich milujeme a preto ich netrestáme či nenapomíname, lebo by sme tým obmedzovali ich potenciál a slobodnú voľbu. V mene tolerancie a zvráteného liberálneho myslenia sme vytvorili paškvil lásky. A bez servítky práve biblické princípy Božej obetujúcej sa lásky vyhlasujeme za zastarané, zákonnícke, zväzujúce, netolerantné a bigotné. Samozrejme, môžeme si vybrať, slobodnú vôľu na to máme, len nech nezabúdame, že stále nad nami visí Pavlovo: „**Nemýľte sa, Boh sa nedá vysmievať. Čo si človek zasial, to bude aj žať**“ (Gal 6,7).

Čo ale na túto problematiku hovorí Božie slovo, ako sa k tomu stavia Pán Ježiš? Verím, že nebudeme prekvapení, ale celkom jednoznačne v prvom rade z Jeho úst veľmi jasne zaznieva „**príkaz lásky**“: „**To je moje prikázanie, aby ste sa vzájomne milovali, ako som vás ja miloval. Nikto nemôže väčšmi milovať, ako keď život položí za svojich priateľov. Vy ste moji priatelia, ak konáte, čo vám prikazujem;... Prikazujem vám, aby ste sa milovali**“ (Ján 15,12-14.17).

Zvláštny príkaz! Ján píše slová dnešného textu vo svojom liste preto, lebo bojuje proti zlému chápaniu učenia o milosti a spasení. Staví sa voči antinomistickým učiteľom, ktorí učili, že veriaci má možnosť voľby, či opustí hriešny spôsob života, alebo nie.

1. Hlásali, že sa môžeme legitímne dovolávať toho, že „poznáme“ Boha ako svojho Spasiteľa a zároveň byť lahostajní k Božej vôli a k Jeho prikázaniam a neposlúchať ich.
2. Pri tých, ktorí sa niečoho takéhto dovolávajú, Ján konštatuje, že sú klamári a nemajú v sebe pravdu. Ján preto tvrdo konštatuje: **„Kto hovorí: Poznám Ho, ale nezachováva Jeho prikázania, je klamár a niet v ňom pravdy. Ale kto zachováva Jeho slovo, v tom sa Božia láska stala naozaj dokonanou. A podľa toho poznávame, že sme v Ňom. Kto hovorí, že zostáva v Ňom, má žiť tak, ako žil On“** (1Jána 2,4-6). Si klamár?

Takýto život je na jednej strane **po-vinnosť**, veď sám Boží Syn nám dal príklad, a príkaz: **„Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa vzájomne milovali; ako som vás ja miloval, aby ste sa aj vy vzájomne milovali. Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď sa budete vzájomne milovať“** (Ján 13,34-35).

Na strane druhej je to **výsada**, lebo takýmto spôsobom života odrážame nebeský charakter, priamo prinášame kráľovstvo Božie v moci a poslušnosti a Duch Svätý môže konať. S týmto postojom a spôsobom života sa spájajú aj Pánove absolútne zaslúbenia: **„ak zostávate vo mne a moje slová zostávajú vo vás, prosťte, čo chcete, a stane sa vám“** (Ján 15,7).

„Milovať sa“, či „mať lásku jedny k druhým“ je naozaj veľmi zvláštny príkaz, ale je to nebeský príkaz, ktorý nemáme šancu splniť a poslúchnuť z vlastných síl. Tu sa ukazuje, či sme Boží, či Pán Ježiš žije v našom srdci a naozaj Mu patríme, lebo sme chrámami Ducha Svätého, alebo je viera len niečo naučené, zdedené,

intelektuálne, ale vnútro stále nezmenné, hriechne, skazené. Toto neoklameme, tú sa dlhodobo nedá kresťanstvo „hrať“. Skloňme sa vo viere pred Pánom Ježišom, pred Jeho „novým prikázaním“ a prosme o moc Ducha Svätého milovať iných (všetkých) tak, ako nám ON sám dal príklad. A uvidíme, zažijeme Boží zázrak.

Stanislav Kocka

Modlitba: *Ďakujeme, Bože, že nám dávaš hranice, že nechceš, aby sme ignorovali Tvoje prikázania, hlavne prikázanie lásky. Odpusť, keď ich niekedy berieme na ľahkú váhu a hlavne, keď na ľahkú váhu berieme Teba. Prosíme, vŕhaj nás do hľbokej lásky s Tebou. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh viedol k plneniu Zákona.

Rozhovor: Ako poznávame, že sme ponorení v Bohu?

Podporujme sa: V poslušnosti Bohu.

Prosme za: Mládež. Aby bola zakorenená v Božej láske a s radosťou plnila Jeho prikázania.

14.12.

Láska a peklo

Marek 9,47

Keď čítame tento príkaz, aké máme pocity? A ako by sme nazvali pocity Ježišove? Láskou?! Asi nie. Alebo? Alebo je láska niekedy príkra... Skúste ísť do lesa, zobrať malé medvieďa a materinská láska medvedice vás zabije.

Boh je láska a Ježiš je Boh („**Boh bol to Slovo**=Ježiš“ – Ján 1,1). Bez Neho by však peklo neexistovalo. Ako to dať dohromady? Ako to pochopiť?

Boh – láska chce nebo. Chce ľudí, ktorí s Ním zažijú dokonalú nekonečnú lásku. Tí, čo sa Mu zveria do rúk, dostanú čosi nekonečne dobré.

Má to však jeden háčik. Keby vzal všetkých, vzťahy by boli rovnaké, ako na zemi. Nebolo by to nebo, ale len to, čo teraz okolo nás. A vieme akú kvalitu vzťahov zažívame... Koľko je zločinov, koľko násilia, intrigy a klamstiev.

Kto teda odmietne hlboký vzťah s Bohom, musí ísť niekde inde. Inde, ako je On, inde, ako je láska. Na iné miesto. Čo však bude zažívať? Peklo. Miesto, kde sú ľudia, ktorí sa nenechali viesť láskou. Kde nič nikto neodpustí. Každý závidí. Každý chce zvíťaziť nad druhými za každú cenu. Aj za cenu hriechu. Veď celý život sa na hriech spoliehali. Verili mu. Isteže, budú tam mnohí, čo chodili do kostola a verili, že je Boh. Hovorili Ježišovi: **Pane, Pane** (Mt 7,21). Ale neplnili Jeho vôľu. Plnili tú svoju, či dokonca diablovu.

Možno plnili vôľu cirkevného spoločenstva, ktoré nenasledovalo Boha. Aj to sa stáva. A skončí to zle, hoci to spoločenstvo tvrdí, že je jediné dobré. Preto treba stále čítať Bibliu, snažiť sa rozumieť jej. A to hlavne pod vedením Ducha Svätého, ktorý zabezpečí aj konanie. A dá pritom krásnu a úžasnú lásku.

Prijmime Ho teda, lebo potom zažijeme nádherné veci už teraz, hoci možno s prenasledovaním (Mk 10,30). A ak sa necháme viesť, dobrú Večnosť máme zarúčenú (Rímskym 8).

Modlitba: *Ďakujeme, Pane Ježišu, že si pre Svojich pripravil nebo, hoci tí, čo nechcú byť len a len Tvojimi, budú musieť ísť na miesto, kde Tvoji chýbajú a kde nemá kto prinášať lásku. Prosíme, veď nás*

Svojím Duchom, aby sme boli zjednotení s Tebou už teraz a aj vo večnosti. Amen.

Svedectvo: Ako sa menia vzťahy zo zlých na dobré pod vedením Ducha Kristovho.

Rozhovor: Hovoríme **Pane, Pane**, alebo aj konáme Božiu vôľu.

Podporujeme sa: V nasledovaní Ducha Svätého a záchrane ľudí pred peklom.

Prosme za: Správne pochopenie Ježiša v dobe, keď si mnohí predstavujú len Ježiška, ktorý dáva príjemné veci a chýba Mu spravodlivosť.

Peter Dubec

21.12.

Láska prikrýva množstvo hriechov

1.Peter 4,8

A nadovšetko, verne sa milujte vo spolok, lebo láska prikrýva množstvo hriechov.

Láska, to nie je chodiť na prechádzky, či nežne hľadiť na mesiac, Bo príde nečas, prídu búrky, veď treba spolu život žiť. Láska je ako dobrá pieseň a dobrú pieseň len tak nezložíš. Tak nejako napísal kedysi ruský básnik Ščipačev.

Láska je veľký dar Boží, je základný kameň budovy života, je jeden zo základných nástrojov na budovanie spoločenstva ľudí.

Veďel to dobre aj apoštol Peter a práve preto to pripomína cirkevným zborom aj nám, aby sme na to nezabudli, aby sme si to zapracovali do programu každodenného života.

Láska prikrýva množstvo hriechov; nedostatok, či absencia lásky hriechy rozmnožuje. Často stačí jedno slovo povedané s láskou a hriech v dome sa rozplynie. Ale jedno slovo povedané bez lásky vie zničiť s námahou budované

spoločenstvo. Nielen v dome, ale aj v cirkevnom zbore, v dedine, na pracovisku.

Láska nie je len slovo, lásku musíme žiť. A ak ju máme žiť, musíme to vedieť a aby sme to vedeli, musíme sa učiť.

Predovšetkým si máme uvedomiť, že máme výborného Učiteľa, ktorý nás učí každodenne a vždy znovu a znovu. Baránok Boží, náš Pán Ježiš Kristus. On sám nás predchádza príkladom, aby sme tomu slovu aj rozumeli. A tak si dnes pripomeňme niektoré prvky procesu lásky v otázkach.

Prvou je otázka: **ako?** Ako láska prikrýva hriechy? Poznáme to zo skúsenosti už v rodine, ale aj v iných spoločenstvách, v ktorých žijeme s ľuďmi. Láska prikrýva hriechy takým spôsobom, že ich berie na seba. Tak, ako Baránok Boží, náš Pán Ježiš Kristus vzal na Seba naše hriechy. Vyzerá to tak, že hriech nie je možné zlikvidovať ináč, len vziať ho na seba. Ani zabudnúť, ani vyhovoriť sa, ani zložiť na iného – iba vziať na seba, to je ten dobrý spôsob. So všetkým, čo k tomu patrí: pokáním, prosbou o odpustenie, odpustením... Ale predovšetkým podľa apoštola máme sa milovať verne.

Pavel napísal do Ríma, že láska má byť bez pokrytectva, úprimná. Pokrytecká, falošná, predstieraná láska je neúčinná a veci len pokazí.

Druhá otázka na dnes je: **prečo?** Predovšetkým preto, že láska prikrýva množstvo hriechov. Likviduje ich, ničí moc hriechu, ako keď oheň zalejete vodou. Možno trochu zadymí, zahmlí, ale napokon vyčistí a vyjasní prostredie, v ktorom žijeme. Potom aj preto, že kým žijeme v tele, hriech je prítomný v nás (R 7). Stále je tu, stále robí život ťažkým

a nepríjemným, stále nerobíme to dobré, čo by sme chceli...

Ďalšia otázka – kto má začať s odpustením. To býva problémom, túto otázku mi kládli cirkevníci dosť často. Každý si myslí, že „on“ má urobiť prvý krok. Peter si myslí, že to má byť vospolok, vzájomne. Ale to moc nefunguje. Náš Pán si myslí, že začať mám JA. Od seba. Bez ohľadu na to, kto je vinný a kto by mal začať. Vždy som oslovený osobne. A skúsenosť mi hovorí, že toto funguje. Potom sa to dotkne mnohých a mnohí mi aj poďakujú.

Možno je dobre položiť aj otázku: **kedy?** Kedy sa máme milovať vospolok? Jednoduchá odpoveď znie, že stále. Lenže život býva neraz zložitý, komplikovaný, situácie zamotané. Prvým krokom je, že začať mám hneď. Teraz, dnes. Alebo už včera. Mám to v srdci a v mysli. A neraz to vyžaduje aj pohyb – musím vstať, ísť za človekom, na návštevu, možno aj nepríjemnú, aj keď sa mi nechce. Často sa začali nové veci práve vtedy a tam, kam sa mi vôbec nechcelo ísť.

To je pár nápadov a myšlienok. Rozmýšľajme spolu a budeme príjemne prekvapení, ako naše spoločenstvo rastie a ako sa upevňuje. Ako reagujú ľudské srdcia na lásku, ako po nej dychtia A prahnú.

A niekedy je predsa len dobré aj „... chodiť na prechádzky“.

Rozhovory o tom, ako je to v tam, kde my žujeme, aké máme skúsenosti.

Modlitba: *Pane náš Ježišu Kriste, ďakujeme, že si vzal na Seba naše hriechy a učinil si nás spravodlivými v očiach Otca nášho nebeského. Ďakujeme, že si prítomný skrze Ducha Svätého medzi nami a v nás*

a učíš nás, ako sa máme milovať vo spolok. A nielen učíš, ale pôsobíš v nás divné veci aj tam, kde my nemáme odvahy ani chuť rozdávať lásku. Ďakujeme a prosíme, dovoľ nám aj naďalej kráčať s Tebou a vedľa Teba a za Tebou. Amen.

Jozef Grexa

Podporujeme sa: Vo vyhľadávaní ľudí, ktorí potrebujú lásku, čo prikrýva hriechy.

Prosíme za: Cirkev, aby počas sviatkov vedela žiť láskou. Aby si ľudia neprišli len užiť pekné pocity do kostola, ale išli pomáhať hriešnikom, ktorí napríklad žijú bez domova, lebo ich zničil alkohol, drogy...

28.12.

Najväčšia je láska

1.Korinťanom 13,13

Z Biblie sa okrem iného dozvedáme, že tri základné mohutnosti života človeka sú viera, láska a nádej. Tieto tri sestry nás sprevádzajú na všetkých cestách, vo všetkom našom ľudskom konaní a počínaní. Dávajú nášmu životu zmysel a cieľ, radosť aj pokoj, prebúdzajú túžbu po spravodlivosti a pravde. Všetky tri sú dôležité a potrebné.

Apoštol Pavel tvrdí, že najväčšia z nich je láska. Že to je tá lepšia cesta, ktorá dá nášmu životu cieľ a zmysel (1Kor 12,31).

Prečo je láska najväčšia? Nie je snáď viera dôležitejšia? Alebo jej sestra nádej?

Viera je veľmi dôležitá pokiaľ prebývame v tele, pokiaľ ešte len kráčame k cieľu života. Viera je silou nášho napredovania. Silou, ktorá nás nesie aj vtedy, keď už nevládzeme. Ktorá nás dvíha, keď

padáme. Keď ešte len prosíme: **Príď kráľovstvo Tvoje.** Kým toto Kráľovstvo ešte je skryté, jeho sláva ešte nie je zjavná, je viera nesmierne dôležitá. Pán Ježiš jej pripisoval veľký význam, vyzdvihol ju vždy, keď sa s ňou stretol u ľudí, ktorí prichádzali za ním. Tak pochválil ženu Kanaánku (Mt 15,28), stotníka z Kafarnaumu (Mt 8,13), Jaira (Mt 9,19), slepcov (Mt 9,29) a mnohých ďalších. Naopak, Svojim učeníkom vyčítal „malú vieru“ (Mt 8,26). Viera nás nesie, kým kráčame, pretože **„žijeme vierou a nie videním“** (2Kor 5,7). Ale keď sa skončia dejiny tohto veku, keď uvidíme tvárou v tvár to, čo tu veríme, vtedy sa úloha viery skončí. Už nebude potrebná, Zostane len dôvera v Toho, ktorý je všetko vo všetkom, dôvera v Otca nebeského.

Dôležitá je aj nádej, ktorá vidí „za obzor“. Vidí cieľ života a dáva človeku silu, aby len kráčal a veril. (R 5,2; 5,5; 8,24; Ef 1,18 ...), že všetko jeho konanie má zmysel. Má zmysel zápašiť o pravdu, spravodlivosť, o všetko čo je dobré, užitočné a potrebné. Ale keď dosiahneme cieľ, nádej už nebude potrebná. Budúcnosť sa stane prítomnosťou.

Láska je najväčšia, pretože ona presahuje aj hranice časnosti až do večnosti. Ona bola na počiatku, pri stvorení, ona bola zámerom Stvoriteľa, ona bola dôvodom vykúpenia skrze Ježiša Krista, Božieho Syna (1J 4,9). A ona bude aj základom kráľovstva Božieho, ktoré prichádza, ktoré sa vlamuje do tohto veku v našom Pánovi a Kráľovi Ježišovi Kristovi.

Hovorím, že láska bola zámerom Stvoriteľa. Stvoril človeka do vzťahu, ktorého základom, životom a hybnou silou bola láska. Láska založená na slobodnom

rozhodnutí stvoreného človeka, ktorá mala byť odpoveďou na Jeho lásku. Láska, ktorá dáva životu človeka zmysel a obsah.

Až pri pohľade na dejiny kresťanstva, na všetky tie boje a zápasy, si uvedomujeme, ako je to s láskou. Aká je dôležitá, ale zároveň aká krehká, akou mohutnosťou je v ľudskom srdci, ale zároveň, aké je ľudské srdce bez nej pusté a prázdne, plné všetkého zlého (Mt 15,18-19). Koľko námahy stálo a stojí nášho Stvoriteľa, aby ju obnovil v ľudskom srdci. O tom sú aj slová Pána Ježiša: **Môj Otec pracuje až doteraz, i ja pracujem** (Jn 5,17).

Náš Boh, Otec nášho Pána Ježiša, aj náš Otec nebeský pracuje, aby bola láska obnovená v srdci človeka. Pracuje skrze Svoju cirkev, pracuje aj mimo nej. A volá, pozýva každého človeka prichádzajúceho na svet k spolupráci. K spolupráci na obnovení lásky v ľudskom srdci.

Na záver je snáď potrebné povedať aj slovo o láske samotnej. Toto slovo je asi najviac zneváženým a devalvovaným slovom až do takej miery, že mnohí ho už neberú vážne. Je odsunuté na okraj ľudského snaženia, do sveta rozprávok a povestí, do detského sveta. A najmä je často vykladané nesprávne. Mnohí ľudia totiž považujú za lásku seba-lásku. Presvedčil som sa o tom neraz počas mojej farsárskej služby, aj v bežnom, občianskom živote.

Tu je moja skúsenosť:

Láska je: keď ja milujem druhých ľudí bez ohľadu na to, akí sú.

Sebaláska je: keď očakávam, že druhí budú milovať mňa.

Najviac ľudí, s ktorými som sa stretol, túžili po láske, túžili po tom, aby ich niekto miloval. Netušili, že to je sebaláska. Najčastejšie som počul vetu: *Nikto ma nemá rád.* A zároveň s ňou aj jej dvojčica: *Ani ja nemám nikoho rád.* A pritom tí ľudia netušili, že láska sa rodí z lásky, že láska je len odpoveďou na lásku. A začať mám JA. Keď nezačnem ja, ostane okolo mňa mŕtvy svet bez lásky. Aj v tomto nás volá náš Pán k nasledovaniu. Lebo naozaj najväčšia z troch základných mohutností života je LÁSKA.

A stojí za to, pridať sa k práci Božej.

Modlitba: *Otče náš nebeský, ďakujem za dar života, ktorý si dal aj mne. Ďakujem aj za to, že si ma povolal k spolupráci na obnove lásky v ľudskom srdci. V pokore vyznávam, že často som bol iba konzumentom lásky a nie jej tvorcom a podnetcom. Posilni ma prosím Duchom Svojím Svätým k tej vzácnej službe obnovy lásky, ktorá dáva všetkému zmysel a cieľ. Posilni prosím v tejto službe aj Svoju cirkev v tomto svete. Amen.*

Jozef Grexa

Svedectvo: Ako mi dal Boh lásku a pomocou nej sa zmenili vzťahy okolo mňa k lepšiemu.

Rozhovor: Ako žiť lásku? Božiu lásku, čo aj vychováva, nie opičiu, čo rozmaznáva.

Podporujeme sa: V živote lásky. Ako spoločenstvo žime viac lásky a potom ju dávajme širšiemu okoliu.

Prosme za: Presbyterov, aby žili spoločenstvo lásky a viedli láskou a k láske zbor.

Práca v spoločensťve – v modlitebnej skupinke

Úloha

Synoda vyzvala Modlitebné spoločensťvo (MoS) k modlitbám za rodiny v cirkvi.

Z toho vidíme, že modlitby v spoločensťve majú význam a moc. Preto ľudia, ktorým ide o dobrú vec, im napomáhajú.

Počas minulého režimu však bola silná snaha obmedziť cirkev len na kostol a nedovoliť prácu v spoločensťvách, preto je nevyhnutné začať odznova.

K tomu sa pridali ešte búrlivé zmeny – kým počas prvej republiky žila cirkev ešte v dobách silnej rodiny a tradície, odvtedy prešla moderná, aj postmoderná spoločnosť a po udalostiach z 11.9.2001 ľudstvo hľadá novú stabilitu a tvár.

Týmto novým podmienkam sa musí prispôbiť aj cirkev, aby sa nestala starým mechem na nové víno (Lk 5,37-38). Na druhej strane však vidíme, že snaha o niečo nové je vlastne snahou o obnovu skutočnej kresťanskej tradície opísanej v Biblii.

Skúsenosti z našich zborov hovoria, že niektoré odumierajú, živia, kým iné rastú a prinášajú plody Ducha. Práve u tých druhých často vidíme živé spoločensťva v podobe malých skupiniek, ktoré sa stretávajú v rámci MoS, SEM, SEŽ a pod.

Tento text by mal byť inšpiráciou, ale aj poučením pre tých, ktorým leží na srdci naša cirkev, ale aj šťastie ľudí v blízkosti.

Čoho sa vyvarovať?

Žid 12,15: „**Dbajte, aby nikto nevypadol z milosti Božej; aby nevyrástol ako nekajý horký koreň a nepôsobil trápenie a aby sa ním mnohí nepoškrvnili.**“

Súdenie (iných) kresťanov (politikov, zlých šoférov, podnikateľov, svokry...), nech sa skrýva za akékoľvek pekné pomenovania. Keď niekto začne s kritikou, môže strhnúť aj ostatných a z láskyplnej skupinky vznikne svorka vlkov.

Nie je najvhodnejšie použiť autoritu a zastaviť takúto diskusiu, pretože ľudia si to nevy povedané ponechajú v srdci a ešte dlho môže doznievať odsúdenie nielen tých „zlých“ kresťanov, ale aj vedúceho skupinky. Na druhej strane je však lepšie, keď zastavíme rozvášnenú diskusiu skôr, ako zachváti všetkých.

Dôležité je, aby sa niekto v duchu modlil za utíšenie mysle a oslobodenie od nelásky. Moderátor by mal vedieť povedať tomu, čo začal s kritikou: „*Je dobré, že si si to všimol. Teraz si skúsme tvoju postreh analyzovať a hlavne zamyslieť sa nad tým, ako pomôcť tým ľuďom, čo pozitívne urobiť, aby sa im to nestávalo...*“ Potom prípadne navrhnúť modlitby, pred ktorými sa zaspieva chvála.

Čo podporiť?

- Vyznávanie Boha, Jeho lásky, starostlivosti. Svedectvá o živote v Kristu, ale aj o následkoch toho, keď človek odpadne.
- Prácu na očistení vlastnej mysle – najlepšie vyznávať, ako som mal zlé myšlienky, ako som odsudzoval niekoho, ale s pomocou Ducha Svätého mi prestali takéto myšlienky prúdiť hlavou a mal som viac miesta na lásku.
- iniciatívy, ktoré sú plodné a vedú k rozširovaniu činnej lásky a k zvestovaniu evanjelia.
- spoločensťvo vo vzájomnej láske.

Ako často sa stretávať?

Stretnutie s kresťanmi je stretnutie s Kristom, so Zdrojom života, so Zdrojom sily pre plný život. U Lukáša (8,5) sa píše o štyroch pôdach. Tri z nich predstavujú povahu poslucháča, ktorá nedokáže dlho udržať vypočuté Slovo, kým tá štvrtá predstavuje poslucháča, ktorý si počuté pamätá a zavádza do života.

Treba si uvedomiť, že v každom z nás sú zastúpené všetky štyri z nich. Keď si posvietime na svoje vnútro, musíme si priznať, že niekedy vypočutá kázeň zanechá trvalú stopu v duši, ale veľmi často zabúdame a nemáme dostatok sily, aby sme prinášali ovocie Ducha dlhú dobu.

Práve preto je dôležité obnovovať v sebe duchovné sily, ktoré môžeme načerpať iba skrze Božieho Syna. A On je tam, kde sa dvaja-traja stretnú v Jeho mene.

Sú ľudia, ktorí dokážu v sebe udržať Slovo dlhý čas. Takí môžu duchovne prežiť bez stretnutia v spoločenstve kresťanov celé týždne. Na nich je však, aby rozdávali skúsenosti ďalej. Ja osobne vnímam, že keď nechcem iba živoriť, potrebujem dve-tri stretnutia do týždňa. Bohoslužby v kostole, stretnutie v spoločenstve a prípadne stretnutie na modlitbách. Potreba stretávania teda nie je vyjadrením pýchy, ale pokory: „*Potrebujem sa stretávať s kresťanmi, pretože som nedokonalý a potrebujem pravidelný prísun duchovnej potravy.*“

- Biblické stanovisko: Sk 2,46n – v apoštolskej dobe sa kresťania stretávali v chráme a po domoch **každodenne**. To neznamená, že každý deň máme ísť do kostola, alebo každý deň viesť skupinku. Stačí mať spoločenstvo s manželským partnerom, s deťmi, navštíviť niekoho – buď brata, alebo človeka, ktorý to potrebuje.
- Dobré je, keď človek prijíma aj dáva. Napríklad na skupinke načerpať

a druhý deň navštíviť človeka, ktorý potrebuje povzbudenie, alebo na Bohoslužbe načerpať a odovzdať na skupinke.

- Základným poznávacím znakom kresťanstva je vzájomná láska. Tá sa však nedá naučiť inak, ako pri jej prežívaní v spoločenstve kresťanov. Práve preto cirkev ani nevyzerá ako cirkev, pokiaľ je bez pravidelného stretávania, na ktorom sa ľudia navzájom otvárajú a prejavujú si lásku aj napriek nezhodám a hľadajú spoločne vzťah s Bohom.
- Spoločenstvo by nemalo byť založené len na množstve modlitieb, ale malo by byť akosi rozšírenou rodinou – keď sme Božie deti, tak sme súrodenci. Je dobré napríklad pomáhať si s malými deťmi, ísť na výlet, pomôcť si po maľovaní, zahrať futbal... Takéto spoločenstvo je výborné hlavne v mestách, kde sa ľudia prisťahujú za prácou a potom roky hľadajú bližších priateľov. Pokiaľ by bol život v celej cirkvi rozprúdený, nemusel by sa nikto báť, že bude sám, pretože v každom meste by našiel bratov a sestry ochotných prijať ho.

Delenie skupinky (bunky)

Ak organizmus žije, bunky rastú a delia sa. Päť zakladajúcich členov k sebe privedie ďalších dvadsať ľudí a atmosféra už nie je taká intímna – je čas na rozdelenie. Vzniknú 2-3 menšie bunky, ktoré sa začnú stretávať napríklad v stredu. Rozdelia sa do nich aj piati zakladajúci členovia, pretože je dobré, aby v každej bol niekto s dlhými skúsenosťami. Ale títo piati sa môžu schádzať napríklad v pondelok, prípadne celá 25-členná zostava si môže raz za mesiac usporiadať spoločné stretnutie.

Bunka nemôže žiť bez tela ani mimo tela. Rovnako skupinka nežije sama pre seba, ale pre zbor, pre cirkev, pre Cirkev.

Spory s ostatnými členmi zboru

Jk 1,19: „*Nech je každý človek rýchly, keď treba počúvať, pomalý, keď má hovoriť, a pomalý k hnevu.*“

F 2,3: „*nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnotnejších než seba.*“

Mk 4,24n: „*Potom im povedal: Všimnite si, čo počúvate! Akou mierou merieate vy, takou vám bude namerané, ešte vám aj pridajú. 25 Lebo tomu, kto má, bude dané, ale tomu, kto nemá, vezmú aj to, čo má.*“

Nikto nie je dokonalý a preto bude dochádzať k sporom. Niekedy je pravda na našej strane, niekedy na strane tých, čo sú proti nám. Musíme jemne rozlišovať a dobre počúvať, pretože nikto si spontánne neuvedomí svoj omyl. My nie sme výnimkou. Preto je dobré študovať vhodnú literatúru, navštevovať konferencie a hlavne počúvať ľudí vo svojom okolí.

Čítal som vizitku jedného obchodníka, na ktorej bolo napísané: „*Keď sa Vám na nás niečo páči, povedzte to všetkým; ak sa nepáči, povedzte to nám.*“ Budme aspoň takí múdri, ako on a s vďakou prijímajme kritiku, ale naučme sa aj kultivovane vysvetliť, keď niečo robíme dobre, ale druhí nás nechápu.

Každý rozhovor radšej začínajme slovami: „*Je niečo, čo by si mi chcel povedať?*“, ako „*Musím ti povedať!*“

Vyhýbajme sa sporom s farárom – často je lepšie obrátiť sa na vedenie MoS, aby farár (kaplán, biskup) so skúsenosťami v MoS sa porozprával s vaším farárom.

Ak vás preklínajú, žehnajte im, ako nám kázal Pán Ježiš (Mt 5,44), požehnanie totiž robí človeka lepším.

Modlitby za stretávanie

Členovia by sa mali rozhodnúť pre modlitby za skupinku a jej stretnutia. Malo

by ísť o pravidelné stíšenie – napr. každý deň o 20:00 a pod. Je dobré, keď sa človek modlí sám, ale lepšie, keď sa kvôli tomu dvaja-traja priatelia aj stretnú, prípadne si zatelefonujú – „*idem sa modliť*“.

Program skupinky

Nie je to dogma, ani predpísaná agenda, ale výsledok skúseností. Program sa dá obohatiť ďalšími prvkami, alebo naopak, dá sa zredukovať napr. na chvály a modlitby, keď je málo času. Ideálna dĺžka je cca. 2 hodiny, pričom sa počíta aj s úvodnou časťou, keď ľudia postupne prichádzajú a rozprávajú sa, aj so záverom, ktorý tiež prechádza do uvoľnenia.

Roztápanie ľadov

Každý človek si okolo seba buduje ochranný štít. Sme voči sebe chladní, aby sme tak predišli sklamaniu.

Živé spoločenstvo však nemôže byť bez vzájomnej dôvery. Preto je na úvod dobré sústrediť sa na veci, ktoré uvoľnia atmosféru. Dobré je všimnúť si ľudí, pochváliť, čo majú oblečené, že sa usmievajú, alebo naopak, že dokážu hlboko prežívať aj starosti, pretože kresťan sa nevyhýba ani starostiam (Rim 12,15: „*Radovať sa s radujúcimi a plakať s plačúcimi*“). Okrem privítania je dobré vyniesť na povrch niektoré svoje problémy, ktoré rieši vedúci, ľahšie pokánie. Svedectvo o Božej moci je dobré.

Rizikom tejto fázy je, že pohltí všetok čas – aj čas na modlitby. Je to hlavne vtedy, keď sa členovia nestretávajú inde, ako na skupinke a potom si majú veľa čo povedať. Dôležité je preto viesť ľudí k tomu, aby sa stretávali navzájom a budovali priateľstvá.

Koordinátor by sa mal radovať aj z rozhovoru, pretože ľudia tak pochopia, že Božie kráľovstvo sa prejavuje vzájomnou láskou – budovaním vzťahov a cirkev je aj miestom, kde sa môžu ľudia

vyrozprávať. Mal by sa však modliť, aby bol Boh viac prítomný a tiež by mal vstupovať nenásilne do rozhovoru a usmerňovať ho k Bohu. Osvedčilo sa tiež dať „budík“, ktorý sa ozve, keď je už čas na modlitby.

Pokiaľ sú v skupinke niekoľkí členovia, ktorým ide hlavne o rozhovor s Bohom, môžu sa stretnúť ešte pred začiatkom a tam sa modliť o dobrý priebeh skupinky.

Privítanie a prosba o požehnanie od Boha

Vhodné je poďakovať sa za prítomných, podľa možnosti tak, aby z toho nebolo cítiť formálnosť.

Biblický úvod (jednohubka)

Je dobré, keď sa každému členovi skupinky dá možnosť (ale trochu aj povinnosť), aby povedal (prečítal) krátku úvahu – na každom stretnutí jeden člen. Buď je to verš z Biblie, ktorý ho zaujal, alebo taký, ktorý považuje za potrebný pre skupinku, aby ho počula. Môže to byť aj úryvok z knihy, ktorú prečítal.

Jeden z členov skupinky by mal mať zodpovednosť určiť, kto si pripraví úvod na budúce stretnutie.

Chvály

V žalmoch sa dočítame, že chvály patria k najdôležitejším prvkom duchovného života.

Niektorí kresťania pod pojmom chvála myslia spievanie duchovných piesní, ktoré robia preto, lebo sa to má. Tento postoj nie je zlý – vidieť v ňom pokoru: „Robím to, čo odo mňa Boh chce, aj keď nechápem, prečo.“

Keď však chceme naplniť najväčšie z prikázaní – „*milovať budeš Pána, Boha svojho z celej svojej duše, z celého svojho srdca, z celej svojej mysli a z celej svojej sily*“, tak musíme ísť hlbšie. Chvála je vyjadrením tejto lásky a teda tiež vy-

žaduje, aby sme jej venovali svoj rozum, cit, úsilie... Oplatí sa to.

Chváliť tvorcu znamená aj chváliť jeho dielo. Majme oči otvorené pre krásy tohoto sveta, ktorý Boh stvoril. Keď necháme svoju dušu otvorenú pre túto krásu, pochopíme, ako nebeskému Otcovi záležalo na každom človeku, pretože všetci môžeme prežiť nádherný pocit zo stvorenia, nech pozorujeme hviezdy, snehovú vločku, alebo kvet. Takýto zážitok nás potiahne od zúfalstva k nádeji a k chvále, k zlepšeniu vzťahu so Stvoriteľom, pričom práve tento vzťah je rozhodujúci pre vypočutie modlitby.

Súčasťou chvály je aj vďaka za rodičov, manžela, manželku, príbuzných, kolegov... Človek, ktorý sa venuje chvále povrchne, často nachádza na ľuďoch vo svojom okolí viac zlého, ako dobrého. Musíme si však uvedomiť, že Boh sa stará o to, aby sme mali okolo seba tých ľudí, ktorí nás privedú k naplneniu života a ku šťastiu.

Poznám dve ženy, ktoré sedeli v jednej kancelárii, nenávideli sa; ale keď uverili Bohu, veľmi sa zblížili. Chváľme teda Pána aj napr. za manželku, s ktorou sa hádame. Chváľme nielen formálne („*Tak teda poviem Bohu, že za ňu ďakujem, keď už musím*“), ale snažme sa pochopiť, prečo je tá žena pre mňa naozaj najlepšia. Keď to svojím rozumom nevieme chápať, modlime sa, aby nám Boh dal múdrosť.

Nájďme každú dobrú vlastnosť ľudí vo svojom okolí (aj medzi členmi skupinky) a ďakujme za to Bohu. Tak naplníme aj druhú časť najväčšieho prikázania: *miluj svojho blížneho, ako seba samého*.

Modlitby vďaka spojme s piesňami a chvály sú na svete.

Hlavné slovo

O tom, že Biblický text a výklad sú dôležité, nemusíme nikoho presvedčať. Dôležité je vyberať témy, ktoré sa týkajú

každodenného života kresťanov, hlavne tých, čo tvoria skupinku. Ten, čo slúži Slovom, by mal poznať problémy svojich blížnych a mal by nájsť spôsob, ako im dať tie správne informácie a pritom nezraniť.

Slovo môže byť rozdelené na motivačnú kázeň a vyučovanie. Pri vyučovaní je nutné použiť Bibliu, ale popri nej aj knihy, ktoré ju pomáhajú vyhľadať a aplikovať do života.

Motivačná kázeň sa môže zakončiť výzvou napr.: „*Kto cíti, že potrebuje viac posilnenia..., kto očistenie od hriechu...*“ a modlitbou.

Božie Slovo samozrejme nesmie byť uzavreté len do tohoto vyhradeného času. Verš z Biblie môže uvádzať modlitby, pieseň a pod.

Diskusia

Pri nej je dôležité dodržať časový rámec. Na jednej strane je totiž dôležité, aby každý mohol prispieť svojimi darmi k Slovu, aby sa vysvetlili tie časti, ktoré ostali nepochopené. Na druhej strane diskusia dáva priestor „*telu*“. Človek chce presadiť svoje názory, svoju múdrosť, aby sa tak cítil dôležitý. Preto treba nechať hovoriť každého, ale len obmedzený čas – vysvetliť, že všetci by mali hovoriť.

Pokiaľ niekoho zastavujeme, treba ho aj pochváliť za to, čo povedal dobre. Treba sa venovať zvlášť ľuďom, ktorí sú tichší. Nie nasilu, ale jemne motivovať, ale aj dávať najavo, že pozorný poslucháč, ktorý sa snaží prijať to, čo bolo povedané, je často cennejší, ako ten, čo veľa rozpráva.

Osobne mám skúsenosť, že keď som sa pri kázni stotožnil s niektorou postavou (často farizej, hriešnik a pod.) a Ježiš akoby hovoril o mne, tak som našiel v sebe skryté hriechy. Mohol som ich lepšie vyznať a prijať oslobodenie. Diskusiu je preto dobré viesť aj týmto smerom. Vyzvať prítomných, aby sa zdieľali o tom, čo ich oslovilo, čo im osvietilo v duši, aký nedo-

statok si uvedomili a potom sa prípadne modliť za oslobodenie od hriechu.

Diskusiu môže prípadne moderovať iný človek, ako ten, čo si pripravil Slovo.

Modlitby

Okrem toho, že majú vyhradenú túto časť programu, modlitby samozrejme patria všade – do privítania, do chvál, do kázne...

Modlitby sú jednak spontánne (čo kto cíti, alebo myslí, že by mal predložiť pred Boha) a jednak vedené – moderátor povie témy, za ktoré sa modliť.

Tu treba opäť myslieť na ľudí, ktorí sa nevedia otvoriť pred kolektívom. Moderátor by sa mohol každého osobne v tichosti opýtať po príchode, či nepotrebuje modlitbu za niečo. Rovnako je dobré mať papieriky a schránku, do ktorej by sa vhodili námety na modlitbu. Moderátor modlitieb by potom povedal: „*Je tu niekto, čo potrebuje modlitbu za...*“

Pohostenie

Nejde ani tak o jedlo, ako o vzájomné rozhovory, keď už nemá taktovku moderátor, ale vládne uvoľnená atmosféra.

Tu je však riziko, aby sa nedostala do popredia naša samolúboosť a aby nevznikli závody v tom, kto čo prinesie, kto upečie krajšie zákusky a tak. Potom sa chudobnejší cítia zle. Spoločenstvo v cirkvi by nemalo byť založené na tom, že sa niekto predvádza bohatým pokrmom, pretože to pripomína situáciu v 1K 11, keď Pavol napísal: „*Alebo či cirkev Božiu chcete znovážiť a zahanbiť tých, čo nič nemajú?*“

Záver

Jedna, dve piesne, požehnanie, modlitba na záver. Nie je nutné, aby všetci po závere odišli. Ak je skupinka vo vlastných priestoroch, môžu niektorí odísť, iní ešte ostať a rozprávať sa, modliť...

Peter Dubec

PLNÍŠ PŘÍKAZ KRÁLA?

SVIETIŠ DO TMY BEZNÁDEJE?

*Malý kvietok bol smutný a sám, bez slniečka a vody umieral. Keď tu zrazu... teplý sneč-
ný lúč pohladkal jeho lupienky. „Och, kto si?“ zvolal kvietok v údive. „Kráľ kráľov mi dal
príkaz, aby som ťa pohladil svojím teplom,“ vlúdne odpovedal lúčik svetla.*

*Osamelé srdce kvietka za zachvelo. Ešte sa ani nestihlo spamätať z nečakanej návšte-
vy, a tu na jeho lupienky spadli teplé kvapky dažďa. „Och, čo to?“ „Ja som dáždík, poslal
ma k tebe môj Pán, Kráľ života. Napi sa, napi, aby si žil.“*

Milí bratia a sestry, myslíte si, že som za-
čala rozprávkou? Určite nie. Na srdci i na
duši zranené „kvietky“ žijú všade okolo
nás a je ich mnoho, premnoho.

Nemajú nádej. Svet, v ktorom žijú, ne-
dáva nádej ani silu k životu, lebo ju nepo-
zná. Padajú pod ťarchou starostí zo zajtraj-
ška, nesú si na srdciach jazvy života, neraz
v beznádeji ukončia svoj život samovraž-
dou alebo siahnu po droge, čo je to isté.

Veľa ľudskej biedy je okolo nás. Zra-
nené „kvietky“ sa trmácajú životom, ži-
voría. A my, Božie deti, dostávame prí-
kaz od nášho Kráľa: zasvietiť do tmy srdc
týchto nešťastníkov.

Kresťanstvo je ďaleko viac než len
návšteva služieb Božích. Kresťanstvo
je povolanie i poslanie nebeské, aby sa
všetci ľudia okolo mňa dozvedeli, že Boh
je láska, že ich miluje, že chce každému
človeku pomôcť, vyslobodiť z beznádeje.
A preto naše ústa i srdcia potrebuje napl-
niť novou piesňou: oslavou – chválením
Boha a vďakou za dary milosti, ktoré si
žiadnym skutkom nedokážeme zaslúžiť
a ktoré majú nevyčísľiteľnú cenu.

Bez Božej piesne sme smutní kresťa-
nia, soľ v nás nemá chuti a svetlo v nás
len sem-tam zabliká. Takto nášho Pána
neoslávime. Sme na nič nie súci, len vy-
hodíť.

**„Vy ste soľ zeme. Ak však soľ stratí
chuť, čím bude osolená? Na nič nie je už
súca, len ju vyhodíť, aby ju ľudia pošlia-
pali“ (Mt 5,13).**

**„Vy ste svetlo sveta. Mesto, ktoré leží
na vrchu, nemôže byť skryté. Ani svie-
cu nezažihajú a nestavajú pod nádobu,
ale na svietnik a svietí v dome. Tak svieť
vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše
dobré skutky a vebili vášho Otca, kto-
rý je v nebesiach“ (Mt 5,14-16).**

Čím sme pri Pánovi bližšie, tým viac sa
na Neho podobáme. Moje „ja“ sa stráca
a rastie vo mne Kristus. Ako veľmi sú
ľudia hladní po Božom objatí! Po Božej
láske. Len ona je schopná zachrániť hynú-
cich. Nie naše vedomosti, nie naše pekne
pripravené programy, ale láska Božia roz-
liata v našich srdciach. Ona nech sa stane
pre nás cieľom najvyšším. Prosme o mi-
losť Pána nášho, aby tej lásky Jeho sme
mali mnoho, aby sme ju mohli rozdávať
a meniť tento smutný svet na svet Boží,
zakvitnutý kvetmi Ježišovej lásky.

I nám Kráľ kráľov dáva príkaz, aby
sme prichádzali k bezmocným a osame-
lým s Božou piesňou a priniesli im Jeho
odkaz: „Boh ťa miluje. Napi sa z Jeho vody
a budeš žiť život v hojnosti a v radosti zo
života v Božej ochrane a opatere.“

Prv však, než budeme môcť takto slúžiť, musíme vlastniť my sami Božiu pieseň. Ako ju získame? Oslavou a chválou Pána! Vďačným srdcom!

Chváľme a oslavujme Pána v radosť, chváľme a oslavujme Pána v smútku. Neprestajne vzdávajme za všetko vďaka, za dobré i za zlé a naše srdcia dostanú novú pieseň, Božiu. A tá Božia pieseň bude znieť hudbou lásky všade, kam sa pohneme. A tá Božia pieseň v nás bude mať veľkú silu odpúšťať a žehnať tým, ktorí nám ubližujú, radovať sa s radujúcimi a plakať s plačúcimi.

A tá Božia pieseň sa bude i cez nás dostávať do mnohých príbytkov a vyháňať z nich nepokoj, nelásku, hašterenie, pesimizmus...

Podme preto za Svetlom, bratia a sestry a staňme sa Božími nástrojmi plnými radosti a oslavy Pána. Aby bol oslávený náš Boh. Aby boli mnohí vyslobodení zo zajatia zlého. Aby sme boli takí, akých nás Boh chce mať – plní nádeje, radosti, viery. Aby sme sa stali soľou a svetlom, a tak naplnení Duchom pomáhajme skrúšeným a beznádejným k víťazstvu v Ježišovi Kristovi.

„Hovorte medzi sebou v žalmoch, hymnách a duchovných piesňach, spievajte a plesajte Pánovi srdcom. Dobrorečte stále za všetko Bohu a Otcu v mene nášho Pána Ježiša Krista“ (Ef 5,19).

Danka Zubčáková

Duchovná nedospelosť... alebo pohodlnosť?

(Žid 5,12 a 1Kor 3,1-3)

Na dvore nám zahniezdili lastovičky. Mladé vyrástli a vyleteli z hniezda. Naučili sa lietať a chytať mušky, ale večer ešte príleteli a sedeli na viniči. Rodičia k nim prilietali a postupne ich krmili. Mladé trepezlivo čakali na svoj prídel...

V tomto som zrazu uvidela zaujímavé podobenstvo. Mnoho kresťanov už dávno vyrástlo „z detských topánok“, aspoň to tvrdia, keď vyhlasujú o sebe, že Pána Boha už poznajú desiatky rokov a sú s Ním zadobre. A predsa sú ako tie lastovičkatá, čakajúc, aby ich stále niekto prikrmoval. Je to samozrejme, že bábätká potrebujú mlieko, ale ako rastú,

dostávajú stále tuhšiu stravu. Tak by to malo byť aj s duchovnými ľuďmi, na začiatku potrebujú aj oni mlieko, ale časom by sa mali naučiť sami sa krmieť Božím Slovom. Je to dostupná cesta, prekladov Biblie je dostatok, treba len k tomu pristupovať dôsledne.

Mnohých kresťanov som už počula vyhlasovať, že na to je farár/ka, aby vykladal/a a kázal/a Sväté písmo, oni nemusia nič robiť, len počúvať. A potom to tak aj vyzerá v mnohých spoločenstvách. Kazatelia sa idú roztrhať, cirkevníci pekne sedia a počúvajú (v lepších prípadoch), potom skonštatujú, či bola alebo

nebola kázeň dobrá, a po ceste domov už aj zabudnú, o čom to bolo.

A tak by to nemalo byť! Už sám Luther hovoril o všeobecnom kňazstve, čo znamená, že každý môže zvestovať evanjelium tam, kde ho Pán Boh postavil. Nie je to len kazateľnica. Je to moja rodina, pracovisko, susedia... atď. Čakať na slovo od človeka nás oberá o to bohatstvo, ktoré nám ponúka sám Pán Boh. Len musíme hľadať Jeho tvár, chcieť počuť Jeho hlas, túžiť po Jeho Slove. Toto je cesta dospievania duchovného človeka. Poďme za Ním a chcime dospieť vo viere!

Drahý Otče nebeský, odpusť nám našu duchovnú biedu, odpusť, že vždy čakáme pokrm len od ľudí a na spoločenstvo s Tebou pritom zabúdame. Priviň nás k Sebe, aby sme počuli Tvoj hlas a boli mu aj poslušní, a tak si nás dovedol do duchovnej dospelosti, v ktorej nás môžeš použiť. Požehnaj nás, ako aj všetkých, ktorí sa namáhajú v službe a myslia to s Tebou vážne. Ďakujeme, že Ty vykonáš viac, ako prosíme, ale nech sa vo všetkom deje Tvoja vôľa. Amen.

Alica Pipperová

Našiel by Pán Ježiš dnes vieru na zemi?

(Luk 18,8b)

Pri nedávnom rozhovore s jednou vzácnou sestrou, ktorá je v duchovnej službe, sme preberali mnohé témy. Medzi iným sa mi zdôverila, že v ich zbere majú postihnutého chlapca, ktorého už niekoľkokrát museli vyviešť z bohoslužieb, lebo dostal záchvat zúrivosti. Priznala sa mi, že sa v tej chvíli aj ona sama zľakla, a ani ju nenapadlo modliť sa za utíšenie danej kritickéj situácie.

Veľakrát som rozmýšľala o tom, prečo Pán Ježiš pochyboval o tom, či bude dostatok viery na zemi pri Jeho druhom príchode. Zdalo sa mi to čudne, veď všetci predsa veríme v Boha, v Neho, v Ducha Svätého. Tak kde je problém?

Pre objasnenie musíme zájsť hlbšie: Je Pán Ježiš ten istý dnes, ako bol včera, alebo bude zajtra? Tak potom pre-

čo vyzerá náš duchovný život tak mdlý a ťažkopádny? Modlíme sa, ale málokedy sa odvážime zájsť do duchovného boja podľa Božej vôle. Pán Ježiš aj dnes uzdravuje, kriese, oslobodzuje! Problém je teda v našej viere. Máme jej nedostatok, alebo sa len bojíme? Ak má niekto väčšiu vieru ako my, tak ho hneď súdime, že sa povyšuje, alebo, že je charizmatik, a tak si pekne ospravedlníme náš postoj, veď na to sú iní, vzdelaní a inými určení kresťania. Pravdaže sa do duchovného boja nemôžeme pustiť z vlastnej sily, lebo dopadneme ako synovia nejakého Skevu (Sk 19,13-16). Do neho možno ísť len v Božom pomazaní, v Božej výzbroji a podľa Božej vôle! Prosme teda, aby sa naša viera posilnila a tak nás Pán Boh mohol použiť vo Svojom kráľovstve!

Pane Ježišu, posilni našu vieru, aby sme obstáli v každej situácii nášho života a úplne Ti dôverovali, že Ty si už všetko dokonal na Golgote a tak si pre nás vydobyl nielen večný život, ale hlavne ví-

ťazný život, lebo náš boj nie je proti telu a krvi, ale proti duchovným mocnostiam! Ďakujeme. Amen.

Alica Pipperová

Na obzore víťazstvo

Správa o vzkriesení Ježiša z Nazareta vyznieva popri ostatných udalostiach z Jeho života ako veľmi krehký príbeh. Tí, čo nám ho v evanjeliách podávajú, akoby sami cítili, že svojimi slovami a obrazmi sa dotýkajú toho, čo možno len ťažko opísať a uchopiť. A predsa to podávajú s hlbokým presvedčením, ktoré nás má zapáliť a oduševniť k viere a životu plnom lásky.

Veď je predsa niečo celkom iné písať o histórii, o udalostiach, ktoré sa udiali a o čom sa mnoho rozprávalo. Ale priniesť správu o tom, že tento Ježiš zomrel a potom vstal z mŕtvych, tomu chcel uveriť len málokto.

No schválne – vy by ste uverili nejakému človeku, ktorý by vám tvrdil, že niekto, o kom viete, že zomrel, že ho aj pochovali, je zrazu naspäť – medzi živými? Asi by ste si pomysleli svoje.

To isté si mysleli mnohí aj o evanjelistoch a apoštoloch, keď presviedčali ľudí, že Ježiš z Nazareta presne takto zomrel – a z mŕtvych vstal.

Tej správe tak ťažko uveriť a predsa na nej stojí a padá naše kresťanstvo. *A ak kresťanstvo tvrdí, že viera v tohto Ježiša je spasiteľná, na tom stojí a padá aj naša večnosť:* či teda budeme v nebi, alebo nie.

To sú vážne otázky pre človeka 21. storočia. To sú otázky, ktoré každý z nás potrebuje riešiť. Pýtať sa sám seba: „*Kde stojím? Čomu verím?*“ A potom: „*Čo podľa Biblie je predo mnou, aké požehnanie či zlorečenie je pre mňa pripravené a ku ktorej večnosti smerujem?*“

Keď pred už 80 rokmi prebiehala v Európe druhá svetová vojna, nacistickí politológovia svojou propagandou balamutili rozumy ľudí celého sveta, mnohí im uverili a aj vďaka nim nacistické vojská posúvali hranice zbesilého režimu viac a viac na všetky strany. Až prišiel rok 1942, vlastne už jeho záver, zimné mesiace a všetko sa začalo meniť. Bitka o Stalingrad bola prvým veľkých medzníkom vo vojne, keď sa ukázalo, že najmocnejší nepriateľ nie je všemocný.

Je pravdou, že už aj pred Stalingradom Nemci neraz prehrali nejakú bitku, Stalingrad nebol ich prvou porážkou, ale najdôležitejšou a rozhodujúcou. A aj keď po Stalingrade prišlo ešte dva a pol roka krutých bojov, hitlerovské Nemecko skončilo porazené.

Podobnú paralelu vidím aj s naším sviatkom Veľkej noci. Ježišovo zmŕtvychvstanie nebolo prvým zmŕtvychvstaním v dejinách – Biblia spomína vzkriesenie syna vdovy v *Šunéme* (2S 4,8n), mláden-

ca zo Sarepty (1Kr 17,22). Už tam bolo vidieť, že smrť nie je úplne všemocná, ale že Boh je aj nad ňou.

No najrozhodujúcejším víťazstvom sa stalo práve to v Jeruzaleme, keď bol pred očami mnohých ukrižovaný a popravený Boží Syn, Syn Dávidov a Syn človeka – Ježiš z Nazareta a potom na tretí deň zostal Jeho hrob prázdny, lebo On bol síce mŕtvy, ale ožil. Stal sa tak Posledným z mŕtvych mocou starej smrti a Prvým z nových vzkriesených tak, ako sa sám označil v liste Smyrenským v *Zjavení Jánovom* (2,8).

Odvtedy je moc nepriateľa života – smrti – slabšia a nastáva obrat v jej víťaz-

stvách. Víťazom už nie je smrť, ale Boží Syn.

Na ktorej strane chceme stáť my? Aj pred 80 rokmi v druhej svetovej vojne sa mnohí napodiv stále pridávali k nacistom, i keď bitka pri Stalingrade všetko otočila.

Dnes, keď je už víťazstvo Krista isté, stále ešte primnoho ľudí čupí s ohnutou šíjou v otroctve smrti a jej pazúrov namiesto toho, aby vstali, zažili svoju veľkú noc vyvedenia zo svojho Egypta beznádeje a pozreli sa k obzorom svojich perspektív svojho možného nového života vo Víťazovi Kristovi.

Luboslav Beňo

Modlitba v komôrke

Ale keď sa ty modlíš, vojsi do svojej komôrky, zamkni dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe. Matúš 6:6

Aké dôležité je skryté spoločenstvo s Bohom na modlitbe!

Ale ako ľahko a rýchlo zanedbávame modlitbu v tichosti, často ospravedľujúcimi slovami: „*Nemám na to čas.*“

Obyčajne si dokážeme na všetko nájsť dosť potrebného času, len nie na to, aby sme boli s Bohom sami. Nepriateľovi je dobrý každý prostriedok, aby nám bránil hľadať tvár nášho nebeského Otca. Vie, ako veľmi je oslabovaný náš život viery, keď zanedbávame osobnú modlitbu. Preto nasadzuje všetko na dosiahnutie svojho cieľa – aby zabránil nášmu spojeniu s Bohom.

V tichosti našej izby nás nepočuje a nevidí nikto, len sám Boh. To nie je miesto, kde môžeme na druhých ľudí robiť dojem. Tu nikto nevidí našu horlivosť pre Pána. Neodvážime sa ani predstupovať pred Boha inak, ako takí, akí v skutočnosti sme. Vieme, že nás úplne pozná. A keď sa v nás ukrylo nejaké zlo, necítíme nikde inde tak ako tu, že Boh naň ukazuje prstom.

Osobná modlitba je nutný predpoklad pre každú službu pre Pána. Prečo je vo viere Božieho ľudu často tak málo sily? Prečo nás ovláda naša stará prirodzenosť? Nespočíva príčina v tom, že trávime tak málo času v tichosti pred Pánom?

V osobnej modlitbe nás nikto nemôže zastúpiť. To záleží len a jedine na našej osobnej zodpovednosti. Kiež by v tomto nastalo oživenie!

Z kalendára Dobrá sejsba (19.8.2019)

JEŽIŠ JE VÍTAZ

JOHANN CHRISTOPH BLUMHARDT (1805-1880)

V dobe, keď sme preťažení stresom a tak radi sa naň vyhovárame, že nemáme čas na osobné stíšenie v Pánovej prítomnosti, sa ma osobne veľmi dotkol životný príbeh nemeckého hofára Blumhardta:

Už vo svojom detstve rozmýšľal, že ak je Biblia naozaj živé Božie Slovo, prečo je také ťažké vnímať Božiu blízkosť a prejavy Jeho moci. Neskôr na svoje otázky dostal odpovede a Pán si ho použil pre veľké dielo.

Napriek duchovnej ľahostajnosti, viere v povery namiesto osobnej viery v Spasiteľa, a neláske k človeku s jednoduchou dôverou Ježišovi, kázal o pokání a o tom, že sa priblížilo nebeské kráľovstvo. Veľmi ho trápili početné fyzické a psychické problémy ľudí v jeho zbere. K chorému často volali človeka, ktorý použil zaklínadlá. Až v prípade neúspešnej liečby vážneho ochorenia dvoch sestier sa lekár v zúfalstve obrátil na ľud so slovami: „*Niet v dedine žiadneho kňaza, ktorý by sa mohol modliť? Ja tu už nemôžem nič urobiť.*“ Na scénu nastúpil farár Blumhardt. Po dlhom pastoračnom a modlitebnom „zápase“ celá dedina zažila víťazstvo Ježiša Krista nad mocami temna, ktoré trápili dve mladé ženy. Zázračná udalosť sa rozšírila a ľudia sa sami začali obracať k Bohu a vyznávať hriechy v prítomnosti farára. Keď na prvého chorého chlapca položil ruky, spôsobom, akým sa udeľuje odpustenie

hriechov, ten bol v danej chvíli uzdravený zo svojej nemoci. Predzvestou veľkého prebudenia bola farárova kázeň na slová: „*Tvoja pravica, Hospodine, sa preslávila*“ (2M 15,6).

Kúpele Bad Boll, kam sa kvôli nedostatočným priestorom fary a opozícii odsťahoval, sa stali kres-

ťanskou „liečebňou“, kam prichádzali hostia z celej Európy kvôli modlitbám, ktoré za nich Blumhardt vysielal. Mal neobmedzenú vieru v Kristovo vykúpenie duše i tela a veril, že ako Stvoriteľ človeka, môže ho uzdraviť bez použitia akýchkoľvek prostriedkov. Výsledkom boli osobné svedectvá vyliečených ľudí, zdokumentované a uložené v Bad Bole. Jeho jediným liekom bola modlitba. Každému vravel, že najlepšou „medicínou“ je každodenné vyznávanie hriechov a volal ich k Ježišovi: „**Podťte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinutie!**“ (Mat 11,28).

Nech nám svedectvo Blumhardta poslúži k tomu, aby sme nepodceňovali odpočinutie pri Pánových nohách. Môže nám to poslúžiť lepšie ako doplnky výživy popri množstve liekov, ktoré užívame. Budme povzbudení Božou mocou, že je stále rovnaká a Ježiš je stále VÍTAZOM!

Anna Gajdošová

ODKAZY VEDENIA MoS

❶ Srdečne pozývame na **Biblicko-rekreačný týždeň**, ktorý pripravujeme v termíne 7. – 11. októbra 2019 v **Herľanoch**. Prosme za jeho požehnanie. Tešíme sa na stretnutie! Pozvánka s programom je uprostred čísla 3.

❷ **Pozývame vás na vikendové stretnutia pri modlitbe**

Program – jednoduchý: Navzájom si slúžiť modlitbami. A slúžiť nimi aj svetu.

Popritom môžeme zaspievať Bohu, prejsť sa po hore a obdivovať Jeho stvorenie, rozprávať sa a slúžiť si rôznym spôsobom.

Zažívať ovzdušie rodiny Božích detí.

Ubytovanie – v rodinnom dvojdomo na Krahuliach. Kapacita vyše 10 ľudí.

Cena – nízka.

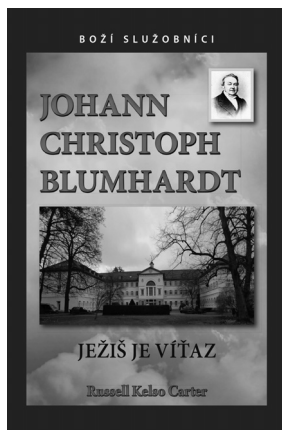
Prosím, napíšte v prípade záujmu na mail pedu777@gmail.com a dohodneme sa na termínoch.

Peter Dubec

❸ **Prihlášky, zmeny adries, či odhlásenia tých, ktorí už nie sú členmi**, hláste už Luboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS.

❹ Prosme už teraz aj za **nasledujúcu konferenciu MoS 2020** – za miesto, tému, prednášateľov a hlavne za Božiu atmosféru a plnosť Ducha Svätého.

❺ S pomocou Pánovou sme vydali ďalší životopis požehnaného modlitebníka: **Johann Christoph Blumhardt – Ježiš je víťaz** – po jeho vytrvalých modlitbách Boh daroval v zbore veľké prebudenie. Objednávky vo ViViT-e. (Cena 3,- € plus poštovné a balné.)

❻ **Príspevky** (vo výške 7,- € na člena a 4,- € na nečlena/sympatizanta/odberateľa MoSta) treba posielat' na náš účet: Modlitebné spoločenstvo ECAV, Palisády 46, 811 06 Bratislava 2; IBAN: SK31 0900 0000 0001 8266 7032. V prípade hromadných platieb treba poslat' menoslov platiteľov Luboslavovi Beňovi – hospodárovi MoS ECAV – najlepšie mailom (ecav@rankovce.sk), prípadne poštou na Cirkevný zbor ECAV, 04445 Rankovce.

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Stanislav Kocka, CZ ECAV Košice, Mlynská 23, 040 01 Košice, stano.kocka@gmail.com; **Zostavil:** M. Lipták; ViViT s.r.o., Hviezdoslavova 18, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@vivit.sk
Grafická úprava: Jana Nemcová; **Tlač a spracovanie:** Alfaprint, Martin